Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (tredje avdelningen i utökad sammansättning)

den 25 september 2024*

”Energi – Den inre marknaden för el – Kapacitetsberäkningsregion – Regionen Core – Antagandet av Acer av metoder för att dela kostnader för omdirigering och motköp – Motiveringsskyldighet – Fastställande av toleransnivån för legitima ringflöden – Artikel 16.13 i förordning (EU) 2019/943”

I mål T-482/21,

**TenneT TSO GmbH**, Bayreuth (Tyskland),

**TenneT TSO BV**, Arnhem (Nederländerna),

företrädda av advokaterna D. Uwer, J. Meinzenbach, P. Rieger, R. Klein och S. Westphal,

sökande,

med stöd av

**Förbundsrepubliken Tyskland**, företrädd av J. Möller och N. Scheffel, båda i egenskap av ombud,

intervenient,

mot

**Europeiska unionens byrå för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter (Acer)**, företrädd av P. Martinet, E. Tremmel och Z. Vujasinovic, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av advokaterna P. Goffinet, L. Bersou och M. Shehu,

svarande,

meddelar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden F. Schalin, samt domarna P. Škvařilová-Pelzl, I. Nõmm, G. Steinfatt och D. Kukovec (referent),

justitiesekreterare: handläggaren I. Kurme,

* Rättegångsspråk: engelska.

efter den skriftliga delen av förfarandet,

efter förhandlingen den 12 och den 13 juni 2023,

följande

## Dom

1 Sökandena, TenneT TSO GmbH och TenneT TSO BV, har med stöd av artikel 263 FEUF yrkat ogiltigförklaring av det beslut som fattats av överklagandenämnden vid Europeiska unionens byrå för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter (Acer) den 28 maj 2021, vilket bekräftar Acers beslut nr 30/2020 av den 30 november 2020 om ett förslag från systemansvariga för överföringssystemen för el i den region som omfattar Belgien, Tjeckien, Tyskland, Frankrike, Kroatien, Luxemburg, Ungern, Nederländerna, Österrike, Polen, Rumänien, Slovenien och Slovakien om beräkningen av den kapacitet som kallas Core, om metoder för att dela kostnader för omdirigering och motköp, och varigenom överklagandenämnden avslår sökandenas begäran i ärende A-001–2021 (konsoliderat) (nedan kallat det angripna beslutet).

### Bakgrund till tvisten

2 Sökandena är två systemansvariga för överföringssystem som driver ett överföringssystem för el i en del av Tyskland respektive Nederländerna.

3 Enligt artikel 74.1 i kommissionens förordning (EU) 2015/1222 av den 24 juli 2015 om fastställande av riktlinjer för kapacitetstilldelning och hantering av överbelastning (EUT L 197, 2015, s. 24), ska de systemansvariga för överföringssystem i varje kapacitetsberäkningsregion senast 16 månader efter det att beslutet om kapacitetsberäkningsregioner har fattats utarbeta ett förslag till en gemensam metod för att dela kostnader för omdirigering och motköp (nedan kallad metod för att dela kostnader).

4 Den 17 november 2016 antog Acer, i enlighet med artikel 15 i förordning 2015/1222, beslut nr 06/2016 om fastställande av kapacitetsberäkningsregioner. I artikel 1 och bilaga I till detta beslut anges de territorier i medlemsstaterna som ingår i regionen Core.

5 Förslaget från de systemansvariga för överföringssystemen i regionen Core om metod för att dela kostnader borde ha lämnats in inom sexton månader efter detta beslut, det vill säga senast den 17 maj 2018.

6 De systemansvariga för överföringssystemen i regionen Core lämnade emellertid inte in något förslag om metod för att dela kostnader inom den frist som nämns ovan i punkt 5. I enlighet med artikel 9.4 i förordning 2015/1222 informerade de systemansvariga för överföringssystemen de nationella regleringsmyndigheterna och Acer om att de behövde mer tid för att utarbeta ett sådant förslag. Acer informerade Europeiska kommissionen därom, som samrådde med de systemansvariga för överföringssystemen, den nationella regleringsmyndigheten och Acer för att hjälpa de systemansvariga för överföringssystemen att utarbeta detta förslag och lägga fram det för godkännande så snart som möjligt.

7 Den 27 mars 2019 lämnade de systemansvariga för överföringssystemen i regionen Core, i enlighet med artikel 9.7 h i förordning 2015/1222, in ett förslag om metod för att dela kostnaderna, tillsammans med ett förklarande dokument, till samtliga nationella regleringsmyndigheter i regionen. Dessa nationella regleringsmyndigheter hade sex månader på sig att fatta beslut om förslaget, i enlighet med artikel 9.10 i nämnda förordning.

8 Den 26 september 2019 beslutade Acer, på begäran av nämnda nationella regleringsmyndigheter, att förlänga den frist för godkännande av nämnda förslag som fastställts för dem med sex månader, det vill säga till den 27 mars 2020.

9 Den 27 mars 2020 meddelade ordföranden för det regionala forumet för energitillsynsmyndigheter i regionen Core, för samtliga nationella regleringsmyndigheters räkning i den regionen, att de nationella regleringsmyndigheterna inte kunde fatta beslut den dagen om det inlämnade förslaget, eftersom det i stort sett ansågs vara ofullständigt, i sådan utsträckning att de nationella regleringsmyndigheterna vare sig kunde godkänna det eller begära att det skulle ändras.

10 Eftersom de nationella regleringsmyndigheterna i regionen Core inte nådde någon överenskommelse om det förslag om metod för att dela kostnader som lagts fram av de systemansvariga för överföringssystemen förklarade sig Acer den 27 mars 2020 behörig att anta ett beslut om detta förslag, i enlighet med artikel 5.3 och artikel 6.10 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/942 av den 5 juni 2019 om inrättande av Europeiska unionens byrå för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter (EUT L 158, 2019, s. 22) och artikel 9.11 i förordning 2015/1222. Enligt den sistnämnda bestämmelsen skulle Acer anta ett sådant beslut inom sex månader i enlighet med artikel 6.12 a i förordning 2019/942.

11 Efter en lång period av samarbete, samråd och diskussioner mellan Acer, samtliga nationella regleringsmyndigheter i regionen Core och samtliga systemansvariga för överföringssystem i denna region om det förslag till metod för att dela kostnader som dessa systemansvariga för överföringssystem har lagt fram och om de ändringar som hade gjorts i detta förslag under flera möten och omröstningar, avgav Acers tillsynsnämnd, som består av företrädare för de nationella regleringsmyndigheterna, ett positivt yttrande om nämnda förslag den 18 november 2020, i enlighet med artikel 22.5 a i förordning 2019/942.

12 Den 30 november 2020 antog Acer, genom beslut nr 30/2020, den metod för att dela kostnader (”Common methodology for redispatching and countertrading cost sharing for the Core CCR in accordance with Article 74 of Commission Regulation (EU) 2015/1222 of 24 July 2015”), som anges i bilaga I till det sistnämnda beslutet (nedan kallad den omtvistade metoden för att dela kostnader).

13 Den 29 januari 2021 ingav sökandena ett klagomål med begäran om ogiltigförklaring av beslut nr 30/2020 till Acers överklagandenämnd i enlighet med artikel 28 i förordning 2019/942. Andra systemansvariga för överföringssystem och nationella regleringsmyndigheter i regionen Core ingav också klagomål mot detta beslut. Den 18 februari 2021 förenade överklagandenämnden alla dessa klagomål.

14 Den 28 maj 2021 antog överklagandenämnden det angripna beslutet, varigenom den bekräftade beslut nr 30/2020 och avslog de klagomål med begäran om ogiltigförklaring som riktats mot den i sin helhet.

**Parternas yrkanden**

15 Sökandena yrkar att tribunalen ska

– ogiltigförklara det angripna beslutet, och

– förplikta Acer att ersätta rättegångskostnaderna.

16 Acer yrkar att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

17 Förbundsrepubliken Tyskland, som har intervenerat till stöd för sökandenas yrkanden, yrkar att tribunalen ska ogiltigförklara det angripna beslutet.

**Rättslig bedömning**

18 Sökandena har anfört tre grunder till stöd för deras talan.

19 Den första grunden avser felaktig rättstillämpning vid fastställandet av tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader, den andra grunden avser att metoden för flödesnedbrytning är rättsstridig och den tredje grunden avser ett felaktigt fastställande av toleransnivån för legitima ringflöden (nedan kallad toleransnivån).

20 Acer yrkar att talan ska ogillas på samtliga de grunder som sökandena har åberopat.

21 Tribunalen anser att det är lämpligt att först pröva Acers invändning om rättegångshinder som framställts av Acer med avseende på Förbundsrepubliken Tysklands interventionsinlaga och dess bilaga.

***Huruvida Förbundsrepubliken Tysklands interventionsinlaga och dess bilaga kan tas upp till sakprövning***

22 ACER anser att Förbundsrepubliken Tysklands interventionsinlaga och dess bilaga inte kan tas upp till sakprövning.

23 Förbundsrepubliken Tysklands interventionsinlaga innehåller endast några allmänna påståenden. Enbart en generell hänvisning till bilagan till nämnda interventionsinlaga, som innehåller de argument som anförts till stöd för Förbundsrepubliken Tysklands intervention i ett annat mål, skulle inte vara laglig och skulle inte kunna kompensera för avsaknaden av rättslig argumentation i interventionsinlagan i förevarande mål.

24 Vid förhandlingen ombads Förbundsrepubliken Tyskland att yttra sig i frågan huruvida dess interventionsinlaga kunde tas upp till sakprövning.

25 Enligt artikel 21 i stadgan för Europeiska unionens domstol och artikel 76 d i tribunalens rättegångsregler ska en ansökan innehålla uppgifter om föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för denna. Enligt fast rättspraxis krävs det för att en talan ska kunna tas upp till sakprövning att de väsentligaste faktiska och rättsliga omständigheter som talan grundas på åtminstone kortfattat men på ett konsekvent och begripligt sätt framgår av innehållet i själva ansökan, så att svaranden kan förbereda sitt försvar och tribunalen kan pröva talan, i förekommande fall, utan att ha tillgång till andra uppgifter. Även om innehållet i en ansökan kan understödjas och kompletteras i specifika avseenden, genom hänvisning till vissa avsnitt i bifogade handlingar, kan en generell hänvisning till andra handlingar, även sådana som bifogats till ansökan, inte kompensera avsaknaden av väsentliga delar av den rättsliga argumentering, som enligt ovannämnda bestämmelser ska återfinnas i ansökan. Det ankommer vidare inte på tribunalen att i bilagorna söka efter och identifiera de grunder och argument som den skulle kunna anse utgör grunden för talan, eftersom bilagorna enbart ska tjäna som bevismaterial och som ett medel för målets utredning (se dom av den 1 juni 2022, Algebris (UK) och Anchorage Capital Group/kommissionen, T-570/17, EU:T:2022:314, punkt 299 och där angiven rättspraxis).

26 Den rättspraxis som anges ovan i punkt 25 är analogt tillämplig på interventionsinlagor (se dom av den 14 mars 2013, Fresh Del Monte Produce/kommissionen, T-587/08, EU:T:2013:129, punkt 541 och där angiven rättspraxis), med avseende på vilka det i artikel 145.2 b i rättegångsreglerna föreskrivs att de ska innehålla de grunder och argument som intervenienten åberopar.

27 I förevarande fall ska det först konstateras att Förbundsrepubliken Tysklands interventionsinlaga innehåller vissa synpunkter på den första och den tredje grunden som sökandena har åberopat. Det kan dessutom konstateras att Förbundsrepubliken Tyskland i nämnda inlaga stöder samtliga av sökandenas grunder. Förbundsrepubliken Tyskland har vidare, som bilaga till sin interventionsinlaga i förevarande mål, ingett den interventionsinlaga som den ingav i målet BNetzA/ACER (T-485/21), som också avser ogiltigförklaring av det angripna beslutet, till vilken den har hänvisat generellt. Det ska slutligen påpekas att Förbundsrepubliken Tyskland i sin interventionsinlaga i förevarande mål har framfört vissa överväganden i fråga om en påstått diskriminerande behandling av stora elområden i förhållande till mindre elområden och beträffande förbudet mot att beakta avlastande flöden vid fördelningen av kostnaderna mellan olika typer av elflöden och det företräde som ringflöden ges framför interna flöden vid fastställandet av orsakerna till överbelastningen av nätet.

28 För det första ska Förbundsrepubliken Tysklands argument att den tillåtits intervenera underkännas.

29 I detta avseende räcker det att konstatera att det i förevarande fall inte är fråga om att ifrågasätta Förbundsrepubliken Tysklands ställning som intervenient, utan om att försäkra sig om att dess interventionsinlaga kan tas upp till sakprövning.

30 För det andra är Förbundsrepubliken Tysklands argument att intervenienten inte har en skyldighet, utan en möjlighet, att inge en interventionsinlaga, inte heller hållbart.

31 Eftersom Förbundsrepubliken Tyskland har valt att inge en interventionsinlaga är det nödvändigt att kontrollera huruvida denna inlaga uppfyller de formella krav som är tillämpliga på den, som det erinras om i punkterna 25 och 26 ovan.

32 För det tredje kan, i enlighet med den rättspraxis som det erinrats om i punkt 25 ovan, vilken är analogt tillämplig på interventionsinlagan, en generell hänvisning till den interventionsinlaga som ingetts i målet BNetzA/ACER (T-485/21), som bifogats interventionsinlagan i förevarande mål, inte tillåtas och kan därför inte beaktas för att kompensera för den eventuella avsaknaden av väsentliga delar av den rättsliga argumenteringen, vilken enligt den rättspraxis som det erinrats om i punkterna 25 och 26 ovan ska återfinnas i interventionsinlagan.

33 Vad för det fjärde gäller övervägandena avseende den påstått diskriminerande behandlingen av stora elområden i förhållande till mindre elområden, ska det påpekas att oberoende av den omständigheten att sökandena i förevarande mål inte har anfört någon sådan grund, gör dessa överväganden det inte möjligt för Acer att förbereda sitt försvar eller för tribunalen att pröva dem.

34 Förbundsrepubliken Tyskland har i punkt 4 i sin interventionsinlaga gjort gällande följande:

”Genom det angripna beslutet missgynnar svaranden de större elområdena (bland annat de franska och tyska elområdena) till förmån för mindre elområden, med medför färre ringflöden, om så enbart av fysiska skäl. Svaranden har utan att ta hänsyn till de fysiska och geografiska egenskaperna fastställt en enhetlig toleransnivå för legitima ringflöden. Såsom alltid är fallet med likhetsprincipen åsidosätts denna inte bara när lika situationer behandlas olika, utan även när olika situationer behandlas lika. Likabehandling ska (i största möjliga utsträckning) utjämna de skillnader som förekommer vad gäller legitima och oundvikliga ringflöden mellan olika nätelement och olika elområden.”

35 Det är visserligen riktigt att enligt fast rättspraxis innebär principen om icke-diskriminering eller likabehandling att lika situationer inte får behandlas olika och att olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (se dom av den 16 december 2008, Arcelor Atlantique och Lorraine m.fl., C-127/07, EU:C:2008:728, punkt 23 och där angiven rättspraxis).

36 I förevarande fall är det emellertid inte möjligt för tribunalen att pröva en sådan grund enbart på grundval av påståendet om diskriminerande behandling av stora elområden i förhållande till mindre elområden, utan någon som helst anvisning om i vilken utsträckning dessa elområden skulle vara annorlunda eller om avsaknaden av skäl för den påstådda likabehandlingen av dem.

37 Oberoende av frågan huruvida en intervenient kan åberopa andra grunder än dem som åberopats av den part som intervenienten stöder, finner tribunalen under dessa omständigheter att grunden avseende påstådd diskriminerande behandling av olika elområden inte kan tas upp till sakprövning, eftersom det saknas en tillräcklig redogörelse som gör det möjligt för tribunalen att pröva denna.

38 Vad för det femte gäller övervägandena avseende dels förbudet mot kompensation mellan överbelastande och avlastande flöden, dels den felaktiga bestraffningen av ringflöden i förhållande till intern flöden, påpekar tribunalen att dessa överväganden inte gör det möjligt för Acer att förbereda sitt försvar eller för tribunalen att pröva dem, oberoende av att sökandena i förevarande mål inte har anfört någon sådan grund.

39 Förbundsrepubliken Tyskland har i punkt 5 i sin interventionsinlaga gjort gällande följande:

”Denna metod innebär dessutom ett förbud mot att beakta överbelastande flöden vid fördelningen av kostnaderna mellan olika typer av elflöden och denna metod ger ringflöden företräde framför interna flöden vid fastställandet av orsakerna till överbelastningen av näten. Dessa två aspekter strider mot regleringsmålet i förordning 2019/943 att så långt möjligt begränsa överbelastningen i elområden och öka den gränsöverskridande handeln.”

40 Tribunalen kan emellertid inte pröva en sådan grund enbart på grundval av påståendet att förbudet mot att beakta avlastande flöden vid fördelningen av kostnaderna och bestraffningen av ringflöden i förhållande till interna flöden ”strider mot det regleringsmål som eftersträvas med förordning 2019/943, nämligen att så långt som möjligt begränsa överbelastningen i elområden och öka den gränsöverskridande handeln”, utan att ange några rättsliga argument.

41 Under dessa omständigheter och oberoende av frågan huruvida en intervenient kan åberopa andra grunder än dem som åberopats av den part som intervenienten stöder, finner tribunalen att de grunder som avser förbudet mot att beakta avlastande flöden vid fördelningen av kostnaderna mellan de olika typerna av elflöden och det företräde som ringflöden ges framför interna flöden vid fastställandet av orsakerna till överbelastningen av systemet inte kan tas upp till sakprövning, eftersom det saknas en redogörelse som gör det möjligt för tribunalen att pröva dessa grunder.

42 För det sjätte är Förbundsrepubliken Tysklands synpunkter såvitt avser sökandenas första och tredje grund visserligen mycket kortfattade, men de kan, mot bakgrund av sökandenas argument, tolkas så, att de kan bli föremål för en rättslig bedömning från tribunalens sida.

43 Mot bakgrund av det ovan anförda kan slutsatsen dras att Förbundsrepubliken Tysklands interventionsinlaga endast delvis kan tas upp till sakprövning, eftersom den av de skäl som anges i punkterna 36 och 40 ovan inte gör det möjligt för tribunalen att pröva de argument som för det första grundas på diskriminerande behandling av de olika elområdena, för det andra på ett påstått förbud mot kompensering mellan överbelastande flöden och avlastande flöden och för det tredje på en påstått felaktig bestraffning av ringflöden i förhållande till interna flöden.

### *Den första grunden: Tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader*

44 Genom den första grunden har sökandena gjort gällande, med stöd av Förbundsrepubliken Tyskland, att Acers överklagandenämnd har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att bekräfta tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader.

45 För det första skulle det vara oförenligt med artikel 16.13 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/943 av den 5 juni 2019 om den inre marknaden för el (EUT L 158, 2019, s. 54), och artikel 74.2 i förordning 2015/1222 att låta alla element i överföringssystemet med en spänning på 220 kV eller mer omfattas av tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader, såsom framgår av dessa bestämmelsers ordalydelse, systematik och syfte.

46 Enligt sökandena avser artikel 16.13 i förordning 2019/943 fördelningen av kostnaderna för korrigerande åtgärder avseende överbelastning ”mellan två elområden”. I enlighet med definitionerna av ”överbelastning” och ”kritiskt linjesegment” i artikel 2 punkterna 4 och 69 i

förordning 2019/943 syftar artikel 16.13 i förordning 2019/943 endast till att fördela kostnaderna för korrigerande åtgärder avseende kritiska linjesegment, med undantag för andra nätelement som inte anses kunna påverka elhandelskapaciteten.

47 Vad gäller begreppet åtgärder av gränsöverskridande betydelse i artikel 74.2 i förordning 2015/1222, avser det även endast avhjälpande åtgärder avseende kritiska linjesegment, med undantag för interna avhjälpande åtgärder. Detta bekräftas av skäl 10 i nämnda förordning och av den allmänna systematiken i artikel 74 i förordning 2015/1222, vilken hänför sig till förfarandet för kapacitetstilldelning.

48 För det andra finns det ingen rättslig grund som möjliggör en sådan utvidgning av tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader. Detta breda tillämpningsområde kan i synnerhet inte motiveras av överväganden avseende principen att förorenaren ska betala eller de förmodade incitament som skulle följa av ett sådant fastställande av tillämpningsområdet.

49 För det tredje kan utvidgningen av tillämpningsområdet till att omfatta alla element i överföringssystemet inte heller motiveras av överväganden avseende driftsäkerheten.

50 Förbundsrepubliken Tyskland stöder i allmänhet sökandenas argument samtidigt som den har åberopat argument som grundar sig på ordalydelsen och förarbetena till artikel 16.13 i förordning 2019/943.

51 Acer har bestritt sökandenas argument som stöds av Förbundsrepubliken Tyskland.

*Inledande synpunkter*

52 Tribunalen erinrar inledningsvis om att överklagandenämnden i det angripna beslutet tillbakavisade argumenten att tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader var rättsstridigt, i huvudsak i punkterna 89–379 (”First Consolidated Plea – Excessive scope of the RDCTCS and unlawful determination of XNEs”), i punkterna 1078–1105 (”Eighth Consolidated Plea – Polluter Pays Principle”) och i punkterna 1126–1191 (s. 203–212) (”Fourteenth Consolidated Plea – ACER exceeded its competence and infringed the principle of conferral”) i nämnda beslut.

53 Såsom i huvudsak framgår av punkterna 196–210 i det angripna beslutet grundar sig detta delvis på en tolkning av artikel 16.13 i förordning nr 2019/943, i den meningen att denna bestämmelse återspeglar principen att förorenaren ska betala. På samma sätt krävs enligt denna bestämmelse att ursprunget till de fysiska flöden som bidrar till överbelastning mellan elområden ska fastställas utan att kostnadsdelningen begränsas till de avhjälpande åtgärder som genomförs i samband med överbelastningar på sammanlänkningar.

54 På samma sätt fann överklagandenämnden, såsom framgår av punkterna 173–180 i det angripna beslutet, att den omtvistade metoden för att dela kostnader var förenlig med artikel 74.2 i förordning 2015/1222, eftersom åtgärderna på de nätelement som omfattades av tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader hade gränsöverskridande betydelse.

55 Vidare kräver prövningen av den första grunden att den rättsliga grunden, syftet och tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader, som bekräftats genom det angripna beslutet, fastställas.

56 Vad för det första gäller den rättsliga grunden och syftet med den omtvistade metoden för att dela kostnader, ska det påpekas att denna metod antogs i enlighet med artikel 74 i förordning 2015/1222 och att det i punkt 2 i denna bestämmelse föreskrivs att kostnadsdelningslösningar för avhjälpande åtgärder med gränsöverskridande betydelse ska antas. Syftet med denna metod är således att fördela de kostnader som uppstår till följd av aktivering av kostsamma avhjälpande åtgärder, det vill säga omdirigering och motköp, mellan de systemansvariga för överföringssystemen.

57 I detta avseende definieras ”avhjälpande åtgärd” i artikel 2.13 i förordning 2015/1222 som ”alla åtgärder som manuellt eller automatiskt tillämpas av en eller flera systemansvariga för överföringssystem i syfte att upprätthålla driftsäkerhet”.

58 I artikel 2.26 i förordning (EU) 2019/943 definieras ”omdirigering” som en åtgärd, inbegripet begränsning av tilldelad kapacitet som aktiveras av en eller flera systemansvariga genom att ändra produktionsmönstret eller belastningsmönstret, eller båda, för att ändra fysiska flöden i elsystemet och minska en fysisk överbelastning eller på annat sätt säkerställa systemsäkerhet.

59 I artikel 2.27 i förordning (EU) 2019/943 definieras i sin tur motköp som ett utbyte mellan elområden som initieras av systemansvariga mellan två elområden för att minska fysisk överbelastning.

60 Överbelastning som utgör en risk för driftsäkerheten som kräver avhjälpande åtgärder, definieras i sin tur i artikel 2.4 i förordning 2019/943 som ”en situation där alla begäranden från marknadsaktörer om handel mellan nätområden inte kan tillmötesgås därför att de avsevärt skulle påverka de fysiska flödena genom nätelement som inte kan klara dessa flöden.”

61 Överbelastning orsakas av fysiska flöden. Det finns flera typer av fysiska flöden som definieras genom den omtvistade metoden för att dela kostnader. Bland dessa definieras i artikel 2.2 a i den omtvistade metoden för att dela kostnader de tilldelade flödena som ”ett fysiskt flöde på ett nätelement där källan och mottagaren är belägna i olika elområden”. Interna flöden definieras i artikel 2.2 o i den omtvistade metoden för att dela kostnader som ”ett fysiskt flöde på ett nätelement där källan och mottagaren samt det kompletta nätelementet är belägna inom samma elområde.” Enligt artikel 2.2 p i den omtvistade metoden för att dela kostnader är ett ringflöde ”ett fysiskt flöde på ett nätelement där källan och mottagaren är belägna i samma elområde och nätelementet, eller en del av det, är beläget i ett annat område”.

62 Det ska vidare påpekas att det i artikel 16.13 i förordning 2019/943 föreskrivs en fördelning av kostnaderna för korrigerande åtgärder som syftar till att minska överbelastningen mellan två elområden baserad på bidraget till överbelastningen från flöden som är en följd av interna transaktioner inom ett elområde. I denna bestämmelse föreskrivs bland annat att ”[v]id fördelningen av kostnader för korrigerande åtgärder mellan systemansvariga för överföringssystem ska regleringsmyndigheter analysera i vilken utsträckning flöden från interna transaktioner inom elområden bidrar till den överbelastning mellan två elområden som observerats, och fördela kostnaderna baserat på det bidraget till överbelastningen, till de

systemansvariga för överföringssystem i elområden som ansvarar för att skapa sådana flöden, med undantag för kostnader som orsakas av flöden från interna transaktioner inom elområden som ligger under den förväntade nivån utan strukturell överbelastning i ett elområde.”

63 I detta avseende definieras ett elområde i artikel 2.65 i förordning 2019/943 som ”det största geografiska område inom vilket marknadsaktörerna kan handla energi utan kapacitetstilldelning”. För närvarande motsvarar de elområden som ingår i regionen Core i de flesta fall medlemsstaternas territorier.

64 För det andra är det, såsom framgår av artikel 5.1 i den omtvistade metoden för att dela kostnader, för att kunna göra en fördelning av kostnaderna för korrigerande åtgärder nödvändigt att identifiera det nätelement på vilket varje korrigerande åtgärd faktiskt genomförs.

65 Såsom påpekas i punkterna 106–110 i det angripna beslutet omfattar tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader inte bara nätelement mellan elområden (sammanlänkningar), utan även alla interna nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer.

66 I artikel 3.4 i den omtvistade metoden för att dela kostnader föreskrivs att alla ”nätelement med en gränsöverskridande betydelse” är ”berättigade till en kostnadsfördelning”.

67 Vad gäller nätelement med gränsöverskridande betydelse definieras dessa element i artikel 2.2 j i den omtvistade metoden för att dela kostnader som ”nätelement … som bedöms ha gränsöverskridande betydelse och på vilka överträdelser av driftsäkerheten ska hanteras på ett samordnat sätt”.

68 Det framgår av punkterna 106–110 i det angripna beslutet, och det är för övrigt ostridigt mellan parterna att begreppet ”nätelement med gränsöverskridande betydelse” ska förstås på samma sätt som begreppet i definitionen i artikel 5 i metoden för samordnad omdirigering och motköp i regionen Core i enlighet med artikel 35.1 i förordning 2015/1222, som antogs genom Acers beslut nr 35/2020 av den 4 december 2020 om metoden för samordnad omdirigering och motköp i regionen Core (nedan kallad RDCT-metoden), och i artikel 5 i metoden för regional samordning av driftsäkerhet i regionen Core i enlighet med artikel 76.1 i kommissionens förordning (EU) 2017/1485 av den 2 augusti 2017 om fastställande av riktlinjer för driften av elöverföringssystem (EUT L 220, 2017, s. 1), som antogs genom Acers beslut nr 33/2020 av den 4 december 2020 om metoden för regional samordning av driftssäkerheten i regionen Core (nedan kallad ROSC-metoden).

69 Begreppet ”nätelement med gränsöverskridande betydelse” avser således, å ena sidan, alla kritiska linjesegment, i enlighet med artiklarna 5.1 och 7 i de gemensamma metoderna för kapacitetsberäkning för dagen före- och intradagsmarknader, som antogs genom Acers beslut nr 02/2019 av den 21 februari 2019 på förslag av de systemansvariga för överföringssystemen i regionen Core avseende de gemensamma metoderna för kapacitetsberäkning för dagen före- och intradagsmarknader (nedan kallade CCM-metoderna), nämligen för närvarande, de sammanlänkningar och interna nätelement som fastställs av de systemansvariga för överföringssystem med en ”Power Transfer Distribution Factor” (en distributionsfaktor för elöverföring, nedan kallad ”PTDF-faktor”), enligt definitionen i artikel 2.22 i kommissionens förordning (EU) nr 543/2013 av den 14 juni 2013 om inlämnande och offentliggörande av uppgifter på elmarknaderna och om ändring av bilaga I till Europaparlamentets och rådets

förordning (EG) nr 714/2009 (EUT L 163, 2013, s. 1), som är lika med eller högre än 5 procent, och, å andra sidan och i princip, alla interna nätelement med en spänningsnivå som är lika med eller högre än 220 kV.

70 Enligt definitionen i artikel 2.69 i förordning 2019/943 är ett kritiskt linjesegment ”en nätdel som antingen är i elområdet eller mellan elområden med hänsyn till [förfarandet för beräkning av kapacitet mellan elområden], vilket begränsar den mängd kraft som kan handlas [mellan dem]”.

71 Kritiska linjesegment är således antingen sammanlänkningar eller interna element med en PTDF-faktor som är lika med eller större än 5 procent. I den mening som avses i den omtvistade metoden för att dela kostnader är samtliga nätelement med gränsöverskridande betydelse kritiska linjesegment samt interna nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer.

72 Vad vidare gäller begreppet ”omdirigerings- och motköpsåtgärder med gränsöverskridande verkan” bör det noteras att det i artikel 3.1 i den omtvistade metoden för att dela kostnader anges att sistnämnda avser omdirigerings- och motköpsåtgärder med gränsöverskridande betydelse, vilka fastställs genom RDCT-metoden och genom ROSC-metoden.

73 Härav följer, såsom har bekräftats av parterna, att omdirigerings- och motköpsåtgärder med gränsöverskridande betydelse i den mening som avses i den omtvistade metoden för att dela kostnader är omdirigering och motköp med gränsöverskridande verkan i princip är samtliga omdirigerings- och motköpsåtgärder som syftar till att minska överbelastning på nätelement med gränsöverskridande betydelse.

*Bedömning av tillämpningsområdet*

– *Omfattningen av tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader*

74 Enligt sökandena ska de kostnader för korrigerande åtgärder som hänför sig till interna nätelement som inte är kritiska linjesegment, undantas från kostnadsfördelningen.

75 Sökandena har särskilt hävdat att de kostnader som hänför sig till icke-kritiska linjesegment ska undantas, eftersom överbelastning på dessa element är ”intern” överbelastning, som inte omfattas av definitionen av överbelastning ”mellan elområden”.

76 Det ska således prövas huruvida sökandena med rätta har gjort gällande att fördelningen av kostnaderna för korrigerande åtgärder ska begränsas till kritiska linjesegment, såsom de framgår av CCM-metoderna, eftersom det rör sig om linjesegment som ”begränsar den mängd kraft som kan handlas” enligt artikel 2.69 i förordning 2019/943. Därför skulle endast en överbelastning på dessa element utgöra en överbelastning mellan elområden i den mening som avses i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

77 Det ska för det första prövas huruvida de kritiska linjesegmenten är de enda som är av gränsöverskridande betydelse i den mening som avses i artikel 74.2 i förordning 2015/1222.

78 Det ska påminnas om att enligt artikel 74.2 i förordning 2015/1222 ska den omtvistade metoden för att dela kostnader ”omfatta lösningar för att dela kostnader för åtgärder av gränsöverskridande betydelse”. Vidare anges i artikel 74.4 b i samma förordning att det i den omtvistade metoden för att dela kostnader ska fastställas ”vilka kostnader, uppkomna efter utnyttjande av omdirigering

eller motköp för att säkerställa den garanterade kapaciteten mellan elområdena, som är berättigade att delas mellan alla systemansvariga för överföringssystem i kapacitetsberäkningsregionen”, i förevarande fall regionen Core.

79 För att fastställa huruvida den omtvistade metoden för att dela kostnader, som har bekräftats genom det angripna beslutet, är förenlig med artikel 74.2 i förordning nr 2015/1222, ska det således undersökas i vilken utsträckning de avhjälpande åtgärder vars kostnader den avser att fördela syftar till att säkerställa den garanterade kapaciteten mellan elområdena.

80 Det ska emellertid erinras om att förordning 2015/1222 utgör en rättsakt för att genomföra förordning 2019/943, såsom framgår av artikel 18.5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 714/2009 av den 13 juli 2009 om villkor för tillträde till nät för gränsöverskridande elhandel och om upphävande av förordning (EG) nr 1228/2003 (EUT L 211, 2009, s. 15), ersatt genom förordning 2019/943. Förordningen är således en rättslig norm som är hierarkiskt överordnad förordning 2015/1222 och som antagits efter denna förordning. Utom i de fall då deras innebörd är klar och otvetydig och således inte kräver någon tolkning, ska bestämmelserna i en genomförandeförordning om möjligt tolkas i överensstämmelse med bestämmelserna i grundförordningen (dom av den 28 februari 2017, Canadian Solar Emea m.fl./rådet, T-162/14, ej publicerad, EU:T:2017:124, punkt 150). Artikel 74 i förordning 2015/1222 ska därför tolkas i enlighet med artikel 16.13 i förordning 2019/943.

81 Det ska i detta hänseende understrykas att artikel 16.13 i förordning 2019/943 inte innehåller någon definition av vare sig de nätelement på vilka de avhjälpande åtgärderna syftar till att minska överbelastningen mellan elområdena, eller de nätelement på vilka kostnaderna för de avhjälpande åtgärder som syftar till att minska överbelastningen mellan elområdena ska fördelas.

82 På samma sätt preciseras inte heller i artikel 2.4 i förordning 2019/943 de nätelement på vilka de fysiska överbelastningarna, inbegripet de som har samband med handel mellan elområden, uppstår.

83 Artikel 16.13 i förordning 2019/943 avser emellertid kostnaderna för de korrigerande åtgärder som aktiverats av de systemansvariga för överföringssystemen för att säkerställa handeln mellan elområden och kräver därefter att nämnda kostnader fördelas mellan de systemansvariga för överföringssystemen beroende på den grad i vilken flöden från interna transaktioner inom elområden bidrar till den överbelastning mellan två elområden som observerats.

84 Det är i enlighet med syftet med artikel 16.13 i förordning 2019/943 följaktligen nödvändigt att fastställa vilka överbelastningar som ska minskas på ett samordnat sätt för att säkerställa handeln mellan elområden, vilket, i enlighet med punkterna 79 och 80 ovan, sedan kommer att göra det möjligt att fastställa huruvida de avhjälpande åtgärder som avses i den omtvistade metoden för att dela kostnader är avsedda att säkerställa den garanterade kapaciteten mellan elområdena, i den mening som avses i artikel 74.4 b i förordning 2015/1222.

85 För det andra är det viktigt att understryka att det, för att genomföra en sådan analys för att fastställa vilka avhjälpande åtgärder som gör det möjligt att säkerställa handeln mellan elområdena och som således berörs av kostnadsfördelningen, är lämpligt att klargöra vilken roll de avhjälpande åtgärderna har i samband med förfarandet för beräkning av kapaciteten mellan elområden, som föreskrivs i CCM-metoderna, och förfarandet för regional bedömning av driftsäkerheten, som fastställs genom ROSC-metoden, i enlighet med artikel 76.1 b i förordning (EU) 2017/1485 (nedan kallat CROSA-förfarandet).

86 För det första ska det påpekas att förfarandet för beräkning av kapaciteten mellan elområden börjar två dagar före leveransen av elen och används för att fastställa den mängd energi som kan handlas mellan olika elområden, inom ramen för gränserna för driftssäkerheten.

87 Kapacitetsberäkningsförfarandet ska endast utföras på kritiska linjesegment. För det första kan systemansvariga för överföringssystem, innan marknaden öppnas, begränsa den mängd energi som kan handlas mellan deltagarna för att respektera driftssäkerhetsgränserna. För det andra använder sig detta förfarande även av avhjälpande åtgärder, såsom omdirigering och omköp. Dessa avhjälpande åtgärder, som skulle kunna aktiveras för att maximera den tillgängliga kapaciteten mellan elområdena, i enlighet med artikel 16.4 i förordning 2019/943, beaktas av de systemansvariga för överföringssystemen, men aktiveras ännu inte.

88 Vid beräkningen av kapaciteten mellan elområdena aktiveras inte någon avhjälpande åtgärd och det uppstår inte någon kostnad.

89 För det andra ska det påpekas att de kostsamma avhjälpande åtgärderna för omdirigering och omköp, som är föremål för förevarande tvist, endast förekommer inom ramen för CROSA-förfarandet, vilket är nära förbundet med beräkningen av kapaciteten mellan elområden.

90 Enligt artikel 76.1 b iii) i förordning 2017/1485, som reglerar samordnat förberedande av avhjälpande åtgärder av gränsöverskridande betydelse, och såsom framgår av artikel 3.2 b i ROSC-metoden, syftar CROS-förfarandet till att samordna, validera och genomföra avhjälpande åtgärder av gränsöverskridande betydelse. Såsom framgår av artiklarna 5 och 9 i nämnda ROSC-metod är avhjälpande åtgärder med gränsöverskridande betydelse alla avhjälpande åtgärder som åtminstone delvis kan avhjälpa åsidosättanden av gränsvärden för ström på nätelement med gränsöverskridande betydelse, det vill säga i princip alla kritiska linjesegment som beaktas vid beräkningen av kapaciteten mellan elområden och alla andra nätelement med en spänning på 220 kV eller mer.

91 På samma sätt ska CROSA-förfarandet, enligt skäl 12 och artikel 5.1 i ROSC-metoden, i princip säkerställa driftsäkerhet för alla nätelement med en spänning på 220 kV eller mer efter tillkännagivandet av marknadsresultaten och tilldelningen av kapaciteten mellan elområdena. Vid denna tidpunkt innehar de systemansvariga för överföringssystemen detaljerad information om den energi som kommer att matas in i eller tas ut från nätet.

92 CROSA-förfarandet inleds med den lokala bedömningen av driftsäkerheten som genomförs av varje systemansvarig för överföringssystem i dess nät i enlighet med artikel 13 och artikel 14.1 i ROSC-metoden, vilket leder till att varje systemansvarig för överföringssystem skapar en individuell nätmodell.

93 Därefter överförs de enskilda nätmodellerna, i enlighet med artikel 18 i ROSC-metoden, till de regionala samordnarna och slås samman av dessa för att skapa en gemensam nätmodell för alla timmar på dygnet, som omfattar ”en unionsomfattande datauppsättning … som beskriver elkraftsystemets … egenskaper”, i enlighet med artikel 2.2 i förordning 2015/1222.

94 När ett flöde på ett nätelement överskrider det maximala flödet är det nödvändigt att förbereda och genomföra en avhjälpande åtgärd för att respektera driftssäkerhetsgränserna.

95 Såsom framgår av skäl 10 i ROSC-metoden föreskrivs en optimering av avhjälpande åtgärder inom ramen för CROSA-förfarandet.

96 Denna optimering inom CROSA-förfarandet, som beskrivs i artikel 2.1 p i ROSC-metoden innebär närmare bestämt, att det vid varje iteration konkret ska fastställas vilken överbelastning på vilket nätelement, kritiskt eller icke-kritiskt, som ska hanteras på ett samordnat sätt.

97 För varje timme i den gemensamma nätmodellen identifieras således i enlighet med artikel 76.1 b iii) i förordning 2017/1485 bland alla de avhjälpande åtgärder som står till de systemansvarigas förfogande den avhjälpande åtgärd som är mest ändamålsenlig och kostnadseffektiv, genom vilken samtliga överbelastningar på alla sammanlänkningar och på alla interna nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer i den gemensamma nätmodellen kan hanteras, utan att nya överbelastningar uppkommer i enlighet med artiklarna 20, 23 och 24 samt artikel 27.1 i ROSC-metoden.

98 Mot bakgrund av det ovan anförda ska det för det tredje prövas huruvida, såsom sökandena har påpekat, endast de kostnader som uppkommer till följd av de avhjälpande åtgärderna på de kritiska linjesegmenten (och följaktligen endast sammanlänkningar eller interna nätelement med en PTDF-faktor på 5 procent eller mer) ska omfattas av tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader. För detta ändamål är det, såsom har anförts i punkt 84 ovan, nödvändigt att fastställa vilka överbelastningar som behöver minskas på ett samordnat sätt för att säkerställa handeln mellan elområden.

99 I detta hänseende kan för det första inte enbart den omständigheten att kostnader som uppstår till följd av överbelastning på nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer inbegrips i den omtvistade metoden för att dela kostnader strida mot artikel 16.13 i förordning 2019/943, eftersom denna bestämmelse endast innebär att det ska fastställas vilka överbelastningar som behöver minskas på ett samordnat sätt för att säkerställa handel mellan elområden.

100 För det andra får den systemansvarige för överföringssystemet använda en högsta nivå på 30 procent av kapaciteten för varje kritiskt linjesegment för att minska överbelastningarna på detta, under förutsättning att 70 procent av denna kapacitet, såsom föreskrivs i artikel 16.8 första stycket b i förordning 2019/943, förblir tillgänglig för handeln mellan elområden enligt artikel 16.1 och 16.8 i förordning 2019/943.

101 Den omständigheten att överbelastningen kan minskas genom användning av upp till 30 procent av kapaciteten hos en undergrupp av nätelement innebär emellertid inte att endast kostnaderna för de avhjälpande åtgärder som vidtagits med avseende på denna undergrupp av element ska delas.

102 För det tredje är det viktigt att notera att den garanterade minimikapaciteten på 70 procent för varje kritiskt linjesegment säkerställs på det mest effektiva sättet genom optimering av de avhjälpande åtgärder som aktiveras på alla nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer. Genom denna optimering av avhjälpande åtgärder på alla dessa områden uppnås de mål som eftersträvas med förordning 2019/943, bland annat genom att med hjälp av marknadens signaler uppnå ökad effektivitet och försörjningstrygghet i enlighet med artikel 1 a i förordning 2019/943.

103 Denna optimering bidrar till att minska kostnaderna för de avhjälpande åtgärderna och gör det därigenom möjligt att begränsa minskningen av handeln mellan elområdena, såsom framgår av artikel 16.4 i förordning 2019/943.

104 För det fjärde, när de avhjälpande åtgärder som en systemansvarig för överföringssystem aktiverar på interna element som inte är kritiska linjesegment utgör en del av den optimala lösning som krävs för att även minska överbelastningar på kritiska linjesegment, ska kostnaderna för de förstnämnda elementen fördelas mellan de systemansvariga för överföringssystemen på samma sätt som kostnaderna för de sistnämnda elementen. Att inte inbegripa nätelement med en spänning på 220 kV eller mer i tillämpningsområdet för metoden för att dela kostnader skulle följaktligen leda till en omotiverad begränsning, särskilt mot bakgrund av artikel 16.13 i förordning 2019/943, enligt vilken alla kostnader för korrigerande åtgärder som aktiveras för att lösa en överbelastning mellan elområden ska fördelas, med undantag för kostnader för flöden som bidrar till den överbelastning mellan två elområden som observerats och som inte överskrider toleransnivån.

105 Om fördelningen av kostnaderna skulle begränsas till kritiska linjesegment skulle fördelningen bli godtycklig, eftersom kostnaderna för hantering av överbelastningar skulle fördelas på olika sätt beroende på det element på vilket en avhjälpande åtgärd aktiverats. Såsom Acer med rätta har påpekat skulle detta leda till en diskriminering mellan de olika nätelementen och således mellan de systemansvariga för överföringssystem som äger dessa element, vilket inte föreskrivs i den aktuella lagstiftningen.

106 Följaktligen kan flöden från interna transaktioner som bidrar till den överbelastning mellan två elområden som observerats, som beskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943, och som minskar kapaciteten mellan elområden på kritiska linjesegment, inte behandlas olika vid fördelningen av kostnaderna när dessa flöden passerar genom icke-kritiska linjesegment. De avhjälpande åtgärder som aktiveras med avseende på dessa två grupper av element är optimerade för att lösa de problem som är kopplade till överbelastning.

107 För det femte kan de avhjälpande åtgärder som aktiveras på icke-kritiska linjesegment delvis lösa överbelastning på kritiska linjesegment, såsom Acer har påpekat i sitt svar på tribunalens frågor.

108 När dessa avhjälpande åtgärder kan bidra till att lösa sådana överbelastningar på kritiska linjesegment måste följaktligen kostnaderna för dessa delas, i enlighet med principen att förorenaren ska betala. Om de däremot vid en viss tidpunkt inte kan bidra till att lösa en överbelastning på kritiska linjesegment, innebär detta emellertid inte att de element med avseende på vilka avhjälpande åtgärder aktiveras förlorar sin koppling till handeln mellan elområden. För det första har dessa avhjälpande åtgärder emellertid valts inom ramen för CROSA-förfarandet, med hänsyn till andra överbelastningar och avhjälpande åtgärder, i syfte att finna den optimala lösningen på regional nivå. För det andra har denna överbelastning gränsöverskridande betydelse, i den mån den orsakas av ett gränsöverskridande flöde, nämligen ett ringflöde.

109 Såsom anges i skäl 35 i förordning 2019/943 bör systemansvariga för överföringssystem dessutom på en öppen, konkurrensutsatt marknad som via sina nät överför gränsöverskridande transitflöden av el kompenseras för kostnader i samband med detta av dem som är systemansvariga för de överföringssystem där de gränsöverskridande flödena börjar och för de system där dessa flöden slutar.

110 De avhjälpande åtgärderna på alla nätelement som ingår i CROSA-förfarandet är således potentiellt relevanta för handeln mellan elområden, enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943, och detta oberoende av deras PTDF-faktor, som är ett begrepp som används i CCM-metoderna, och som inte kan fastställa fördelningen av kostnader enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943.

111 Det ska under alla omständigheter påpekas att om de systemansvariga för överföringssystem visar att ett icke-kritiskt linjesegment med en spänning på 220 kV eller mer aldrig kan vara användbart för att säkerställa regional säkerhet och för att säkerställa garanterad tilldelad kapacitet mellan elområden, kan de utesluta detta från CROSA-förfarandet, i enlighet med artikel 5.1 b och artikel 7.3 b i ROSC-metoderna och följaktligen från kostnadsfördelningen.

112 Vad för det sjätte avser skäl 12 i förordning 2015/1222, som kräver samordning mellan gränsöverskridande och interna avhjälpande åtgärder, bör det understrykas att alla avhjälpande åtgärder inom ramen för CROSA-förfarandet har en gränsöverskridande betydelse, medan alla andra avhjälpande åtgärder är av intern karaktär. CROSA-förfarandet säkerställer således samordning med interna avhjälpande åtgärder och garanterar även säkerheten för ”interna” nätelement.

113 I avsaknad av en samordnad hantering genom CROSA-förfarandet skulle det finnas en risk för åsidosättande av driftsäkerheten, vilket skulle äventyra handeln mellan elområdena. Det ska understrykas att nätdriften är en nödvändig förutsättning för en trygg energiförsörjning, eftersom elektricitet kan nå fram till unionens medborgare enbart genom elnätet, i enlighet med skäl 2 i förordning 2015/1222.

114 Överbelastningar ”mellan elområden” är således alla de överbelastningar som för närvarande hanteras på ett samordnat sätt inom ramen för CROSA-förfarandet i regionen Core. Följaktligen måste principen att förorenaren ska betala tillämpas på kostnaderna för denna samordnade hantering.

115 Det bör understrykas att samordningen och fördelningen av kostnaderna inte är beroende av huruvida det förekommer ett konkret utbyte eller ett tilldelat flöde på ett nätelement vid en viss tidpunkt, eftersom alla avhjälpande åtgärder som aktiveras på alla nätelement, både kritiska och icke-kritiska, med en spänningsnivå på 220 kV eller mer, potentiellt bidrar till att underlätta handeln mellan elområden, medan deras konkreta bidrag till att underlätta handel kan variera beroende på bland annat nätets topologi, marknadsvillkoren och de särskilda produktions- och konsumtionsprogrammen. Det är följaktligen inte möjligt att utan vidare utesluta nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer från tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader.

116 För det sjunde ansågs nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer, såsom framgår av punkt 167 i det angripna beslutet, och utan att parterna har bestritt detta, utgöra element med gränsöverskridande betydelse, eftersom dessa element inte är strukturellt överbelastade utan energiutbyte. Såsom framgår av nämnda punkt fann dessutom samtliga systemansvariga för överföringssystem i regionen Core, i den förklarande anmärkningen till ROSC-metoden, att dessa element var de mest relevanta för CROSA-förfarandet.

117 I detta avseende framgår det av sidan 8 i den förklarande anmärkningen till ROSC-metoden, över vilken parterna för övrigt har haft tillfälle att yttra sig vid förhandlingen, att de systemansvariga för överföringssystemen ansåg att de nätelement som var mest relevanta för CROSA-förfarandet var nätelementen med en spänningsnivå på 220 kV och 380 kV, ”eftersom dessa element använd[e]s för att underlätta energiutbytet mellan elområdena i det europeiska energisystemet”.

118 I den förklarande anmärkningen till ROSC-metoden anförde de systemansvariga för överföringssystem att nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer underlättar energiutbytet mellan elområden i det europeiska energisystemet. De systemansvariga för överföringssystemen har dock inte fastställt vilka element som ska beaktas vid fördelningen av kostnaderna för avhjälpande åtgärder.

119 Vidare valdes spänningsnivån 220 kV i regionen Core på grund av dess särskilt täta nät, medan artikel 16.13 i förordning 2019/943 inte utgjorde hinder för att välja andra lösningar, vilket klargjordes vid förhandlingen.

120 Dessutom är det ostridigt mellan parterna att kostnadsfördelningen i detta sammanhang är nödvändig för att uppnå en integrerad elmarknad på europeisk nivå.

121 Tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader har än mindre fastställts geografiskt och kan inte begränsas till enbart nätelement som är belägna vid gränsen mellan två elområden, eller sammanlänkningar som förbinder medlemsstaternas nät. Däremot krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943, såsom konstaterats i punkt 84 ovan, att det fastställs vilka överbelastningar som ska minskas på ett samordnat sätt för att säkerställa handeln mellan elområden.

122 Mot bakgrund av det ovan anförda framgår att sökandena felaktigt har hävdat att det angripna beslutet strider mot artikel 16.13 i förordning 2019/943, eftersom endast kritiska linjesegment ska ingå i kostnadsfördelningen.

123 I regionen Core motsvarar alla överbelastningar som minskas genom avhjälpande åtgärder som aktiverats i enlighet med ROSC-metoden, som har fastställts genom beslut nr 33/2020 och bekräftats genom det angripna beslutet, sådana ”överbelastningar mellan områden” som avses i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

124 Det ska även konstateras att i regionen Core bidrar alla avhjälpande åtgärder som aktiveras i enlighet med ROSC-metoden, som fastställts i beslut nr 33/2020, till att säkerställa den garanterade kapaciteten mellan elområdena i enlighet med artikel 74.4 b i förordning 2015/1222.

125 Det angripna beslutet kan därför inte heller anses strida mot artikel 74 i förordning 2015/1222, tolkad i enlighet med artikel 16.13 i förordning 2019/943. Överklagandenämnden gjorde således en riktig bedömning när den avslog överklagandet av den omtvistade metoden för att dela kostnader.

126 De argument som sökandena har anfört mot det angripna beslutet vederlägger inte denna slutsats.

127 För det första är det riktigt, såsom sökandena har gjort gällande, att de systemansvariga för överföringssystemen är rättsligt skyldiga att säkerställa driftsäkerheten, oberoende av en eventuell kostnadsfördelning. Det kan emellertid konstateras att hantering av överbelastning på alla element med en spänning på 220 kV eller mer nödvändigtvis förutsätter samordning mellan samtliga systemansvariga för överföringssystem och att kostnaderna för denna fördelas mellan dem, för att kompensera dem för samtliga av deras åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa handeln mellan områden.

128 Vad för det andra gäller sökandenas argument att en överbelastning på ett icke-kritiskt linjesegment är en ”rent intern” överbelastning, vars kostnader inte kan fördelas på grundval av artikel 16.13 i förordning 2019/943, ska det understrykas att, inom ramen för tillämpningen av den omtvistade metoden för att dela kostnader, är det enda fall där kostnader som avser icke-kritiska linjesegment fördelas i enlighet med denna bestämmelse det där överbelastning på dessa element orsakas av ringflöden, såsom beskrivs i punkt 61 ovan, som överstiger den toleransnivå som anges i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

129 Enligt skäl 6 i den omtvistade metoden för att dela kostnader är ringflöden som överskrider toleransnivån den viktigaste faktorn för överbelastning som är föremål för en kostnadsfördelning. Detta följer av konstaterandet att de överbelastningar som orsakas av interna flöden bärs av ägaren till det överbelastade nätelementet, medan, såsom framgår av artikel 16.13 i förordning 2019/943, de kostnader som orsakas av flöden från interna transaktioner som bidrar till den överbelastning mellan två elområden som observerats ska delas proportionellt mellan systemansvariga för överföringssystem.

130 Ett ringflöde är emellertid ett ”gränsöverskridande flöde” i den mening som avses i artikel 2.3 i förordning 2019/943, det vill säga ett ”fysiskt flöde av el i en medlemsstats överföringsnät som uppstår genom påverkan av producentverksamhet, kundverksamhet, eller båda, utanför den medlemsstaten på dess överföringsnät,” vilket inte är begränsat till kritiska nätelement.

131 En överbelastning som orsakas av ett gränsöverskridande flöde, såsom ett ringflöde, kan således inte kvalificeras som en ”rent intern” överbelastning som inte omfattas av tillämpningsområdet för artikel 16.13 i förordning 2019/943.

132 Om en överbelastning på ett icke-kritiskt linjesegment endast orsakas av interna flöden, ska dessutom kostnaderna för de avhjälpande åtgärder som syftar till att minska denna överbelastning under alla omständigheter bäras av ägaren av nämnda nätelement, i enlighet med artikel 76.1 b v i förordning 2017/1485. Principen att förorenaren ska betala utgör således, i motsats till vad sökandena har hävdat, ett undantag från regeln, eftersom denna princip i själva verket endast är tillämplig på de ringflöden som överskrider toleransnivån, medan principen att ägaren ska betala är tillämplig på andra flöden, såsom ringflöden som inte överskrider toleransnivån och interna flöden.

133 Dessutom är en överbelastning som inte är en överbelastning ”mellan elområden” i den mening som avses i artikel 16.13 i förordning 2019/943 den överbelastning som förekommer på de nätelement som inte omfattas av den regionala samordningen av driftsäkerheten, antingen för att detta har beslutats av de systemansvariga för överföringssystemen eller för att det rör sig om element som redan från början är undantagna från samordningen av avhjälpande åtgärder, det vill säga nätelement med en spänningsnivå på mindre än 220 kV.

134 För det tredje ska det påpekas att det enda undantaget från regeln i artikel 16.13 i förordning 2019/943, enligt vilken de kostnader som är förknippade med korrigerande åtgärder avseende flöden från interna transaktioner som bidrar till den överbelastning mellan två elområden som observerats ska fördelas, är undantaget avseende nämnda flöden som inte överstiger toleransnivån, för vilka kostnaderna ska bäras av ägaren av det överbelastade nätelementet.

135 Det ska i detta hänseende påpekas att lagstiftaren, i motsats till vad sökandena har hävdat, inte har velat utesluta en grupp nätelement från kostnadsfördelningen, eftersom lagstiftaren i artikel 16.13 i förordning 2019/943 har föreskrivit en fördelning av de kostnader som uppkommer genom den samordnade minskningen av överbelastningar mellan elområden.

136 Den omständigheten att det i artikel 76.1 b v i förordning 2017/1485 föreskrivs en möjlighet att anta andra metoder för delning av kostnaderna för olika avhjälpande åtgärder som avses i artikel 22 i nämnda förordning och som vid behov kompletterar den gemensamma metod som utarbetats i enlighet med artikel 74 i förordning 2015/1222, saknar relevans för tolkningen av artikel 16.13 i förordning 2019/943, som dessutom är en överordnad norm.

137 För det fjärde ska sökandenas argument att tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader, som bekräftas genom det angripna beslutet, strider mot artikel 291 FEUF eller saknar rättslig grund, eftersom Acer har utvidgat det tillämpningsområde som föreskrivs i lagstiftningen, underkännas.

138 I synnerhet möjliggör samordnade avhjälpande åtgärder på nätelement med en spänningsnivå på 220 kV eller mer utbyten mellan elområden, de bidrar till att förebygga begränsningen av kapaciteten mellan elområden och säkerställer den garanterade kapaciteten mellan elområdena, i enlighet med artikel 16.13 i förordning 2019/943.

139 Eftersom tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader är förenligt med artikel 16.13 i förordning 2019/943, kan Acer inte klandras för att ha utvidgat dess tillämpningsområde utöver artikel 16.13 i förordning 2019/943, med stöd av principen att förorenaren ska betala.

140 För det femte kan Förbundsrepubliken Tyskland inte heller vinna framgång med det argument som framförts under förhandlingen och som grundar sig på förarbetena till artikel 16.13 i förordning 2019/943, enligt vilket lagstiftaren hade för avsikt att från fördelningen mellan de systemansvariga för överföringssystemen undanta de kostnader som följer av de avhjälpande åtgärder som genomförts på områden inom elområdena när den vid utformningen av denna bestämmelse vägrade att ändra dess lydelse genom att ersätta ”överbelastning mellan två elområden som observerats” med ”överbelastning mellan och inom elområden som observerats”.

141 Oberoende av huruvida Förbundsrepubliken Tyskland kan stödja sig på handlingar avseende lagstiftningstrilogin för att visa lagstiftarens avsikt vid antagandet av artikel 16.13 i förordning 2019/943, räcker det att konstatera att en eventuell vägran att uttryckligen inkludera överbelastningar inom ett elområde inte är avgörande för frågan vilka element som ska beaktas vid bedömningen av bidragen till överbelastningar ”mellan två elområden”.

142 Såsom framgår av punkterna 81–84 och punkt 135 ovan innehåller artikel 16.13 i förordning 2019/943 inte någon definition av de nätelement på vilka kostnaderna för de korrigerande åtgärder som syftar till att minska överbelastningen mellan elområden ska fördelas, vilket inte innebär att lagstiftaren har velat utesluta en grupp nätelement från kostnadsfördelningen.

143 Sökandenas argument att interna nätelement som inte är ”kritiska” ska undantas från den omtvistade metoden för att dela kostnader på grundval av artikel 16.13 i förordning 2019/943 och artikel 74 i förordning 2015/1222 kan följaktligen inte godtas.

*– De incitament som följer av införandet av icke-kritiska linjesegment i tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader*

144 Vad gäller sökandenas argument avseende de påstått felaktiga incitament som ges genom låta att nätelement med en spänning på 220 kV eller mer omfattas av tillämpningsområdet för den omtvistade metoden för att dela kostnader, ska det erinras om att det i artikel 16.13 i förordning 2019/943 föreskrivs en skyldighet för de systemansvariga för överföringssystemen att bära kostnaderna för de korrigerande åtgärder som är förbundna med flöden från interna transaktioner som bidrar till den överbelastning mellan två elområden som observerats som inte överstiger toleransnivån. Detta ger de systemansvariga för överföringssystem incitament att utveckla sina nät för att kunna ta emot sådana flöden när de inte överskrider toleransnivån, vilken motsvarar den förväntade nivån för ringflödet utan strukturell överbelastning i ett elområde.

145 I de tillämpliga bestämmelserna föreskrivs emellertid inte en skyldighet för de systemansvariga för överföringssystemen att utveckla sina nät för att kunna ta emot de ringflöden som överstiger den toleransnivå som anges ovan i punkt 144. Dessa flöden är till sin natur oförutsedda och oförutsägbara, och de systemansvariga för överföringssystemen som tar emot dessa flöden har inget inflytande över dem.

146 Det ska i detta avseende påpekas att en minskning av effekterna av ringflöden och interna överbelastningar i handeln mellan elområden, såsom anges i skäl 27 i förordning 2019/943, var ett av unionslagstiftarens huvudmål vid fastställandet av detta normativa ramverk.

147 På motsvarande sätt framgår det av sidan 59 i kommissionens konsekvensbedömning av den 30 november 2016, som genomfördes i samband med utarbetandet av lagstiftningspaketet om ”energi” (SWD(2016) 410) att ringflödena kan minska kapaciteten mellan elområden och leda till en kostsam omfördelning utanför marknaden, samt till betydande snedvridningar av priserna och investeringssignalerna i angränsande områden. Detta leder till en avsevärd förlust av välstånd.

148 Dessutom skulle ett uteslutande av icke kritiska linjesegment leda till att den systemansvarige för överföringssystemet som släpper ut ringflödena inte skulle ha något incitament att investera tillräckligt i sitt nät, eftersom den systemansvarige inte skulle stå för den totala kostnaden för de avhjälpande åtgärder som var nödvändiga för att lösa de överbelastningar som vederbörande orsakat. Det är nämligen endast den systemansvarige för överföringssystemet, som har kännedom om och ansvar för sitt nät, som kan vidta andra nödvändiga åtgärder, såsom elområdeskonfiguration eller investeringar i sitt nät. Det ska i detta sammanhang erinras om att enligt artikel 35.5 i förordning 2019/943 ska varje systemansvarig för överföringssystem ansvara för sitt system och dess interna problem bör därför inte belasta angränsande systemansvariga för överföringssystem.

149 Om var och en av de två ansvariga och angränsande systemansvariga för överföringssystemen skulle ha ett incitament att investera i sitt eget nät, antingen för att ta emot eller för att minska ringflöden, skulle detta dessutom, i avsaknad av samordning mellan dessa två systemansvariga för överföringssystem, leda till överinvesteringar och en felaktig fördelning av resurser, såsom Acer med rätta har påpekat i punkterna 110–115 i sitt svaromål.

150 Det ska mot bakgrund av det ovan anförda påpekas att sökandena i huvudsak har begärt att undantas från de kostnader som de åsamkar andra systemansvariga för överföringssystem på de icke kritiska elementen av deras nät med sina ringflöden som överstiger toleransnivån, även om de avhjälpande åtgärderna på dessa element bidrar till att säkerställa handeln mellan elområdena.

151 Ett sådant synsätt skulle dessutom strida mot principen om energisolidaritet, såsom den tolkats av EU-domstolen.

152 Principen om energisolidaritet medför rättigheter och skyldigheter för såväl unionen som medlemsstaterna, eftersom unionen är bunden av en solidaritetsskyldighet gentemot medlemsstaterna och medlemsstaterna är bundna av en solidaritetsskyldighet mellan sig och gentemot unionens gemensamma intresse och den politik som unionen bedriver (dom av den 15 juli 2021, Tyskland/Polen, C-848/19 P, EU:C:2021:598, punkt 49).

153 Under dessa förhållanden skulle det strida mot principen om energisolidaritet att tillåta systemansvariga för överföringssystem som släpper ut ringflöden som passerar genom andra elområden att undgå kostnaderna för de avhjälpande åtgärder som aktiveras i det gemensamma intresset för att optimera kapaciteten mellan elområden, samtidigt som nätsäkerheten säkerställs så effektivt som möjligt, något som gagnar alla systemansvariga för överföringssystem och därmed elkonsumenterna.

154 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

### *Den andra grunden avseende flödesnedbrytning*

155 Genom sin andra grund har sökandena gjort gällande att den flödesnedbrytningsmetod som är tillämplig i den omtvistade metoden för att dela kostnader, som bekräftats i det angripna beslutet, är rättsstridig.

156 Den andra grunden består av två delgrunder.

157 Genom den första grunden har sökandena gjort gällande att den flödesnedbrytningsmetod som tillämpats, nämligen metoden för spårning av flöden genom färgning (Power Flow Colouring Method) (nedan kallad PFC-metoden), inte är en lämplig metod, vilket innebär att tillämpningen av denna metod leder till felaktiga resultat.

158 Genom den andra delgrunden har sökandena särskilt kritiserat behandlingen av nätelement med avseende på överföring av likström.

#### *Den första delgrunden: PFC-metodens olämpliga karaktär*

159 Genom den andra grundens första del har sökandena gjort gällande att PFC-metoden inte är en lämplig metod för flödesnedbrytning, eftersom den leder till felaktiga resultat.

160 Sökandena har i detta avseende framfört en rad olika invändningar, som kan delas in i fyra grupper.

161 Genom den första gruppen av invändningar har sökandena gjort gällande att PFC-metoden, på grund av dess utformning, inte är lämplig för att bryta ned flödena på ett korrekt sätt.

162 Genom den andra gruppen av invändningar har sökandena kritiserat överklagandenämnden för att den faktiskt inte hade prövat de argument som de hade anfört mot beslut nr 30/2020.

163 Genom den tredje gruppen av invändningar har sökandena gjort gällande att PFC-metoden i flera avseenden leder till orealistiska resultat.

164 Genom den fjärde gruppen av invändningar har sökandena hävdat att PFC-metoden, på grund av dess utformning, inte uppfyller de rättsliga kriterier som uppställts.

165 Acer har bestritt sökandenas argument.

– *Inledande synpunkter*

166 Nedbrytning av flöden är ett nödvändigt steg i samband med fördelningen av kostnaderna för avhjälpande åtgärder.

167 Betydelsen av en flödesnedbrytning beror på att den tillhandahåller indata som är nödvändiga för en senare kostnadsfördelning. Om nedbrytningen av flöden görs på ett felaktigt sätt påverkar den således nödvändigtvis resultaten av kostnadsfördelningen.

168 Nedbrytningen av flöden syftar till att identifiera de typer av flöden som ger upphov till överbelastning på nätelement.

169 Enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943 ska det nämligen fastställas vilka flöden som bidrar till överbelastning mellan elområden.

170 De olika ”flöden”, till exempel de interna flöden eller de ringflöden som ska identifieras för kostnadsfördelningen, gestaltar de olika ursprung och destinationer för de ”portioner” som beräknas utifrån ett totalt fysiskt flöde, som är det enda som kan mätas.

171 Nedbrytningen av flöden består således i en process, dels för att dela upp det totala flödet i portioner, dels för att beräkna andelen av dessa portioner.

172 Vid denna flödesnedbrytning grundar sig den omtvistade metoden för att dela kostnader på PFC-metoden. Såsom framgår av det förklarande dokument av den 22 februari 2019 som åtföljer förslaget till kostnadsdelningsmetod av den 27 mars 2019, har denna metod utvecklats med det huvudsakliga syftet att bibehålla förenligheten med den europeiska områdesbestämda marknadsmodellen och samtidigt möjliggöra en fullständig uppdelning av elflödena för varje nätelement i elsystemet.

173 Det är mot denna bakgrund som sökandena har framfört olika invändningar mot det angripna beslutet, i den del de argument som de anfört vid överklagandenämnden underkändes i detta beslut.

– *Motiveringen av det angripna beslutet*

174 Genom den andra grundens första del har sökandena kritiserat PFC-metoden vad gäller de nätdelar som överför växelström.

175 Bland de invändningar som framförts mot det angripna beslutet har sökandena bland annat kritiserat den omständigheten att överklagandenämnden inte gjorde en verklig prövning av de argument som sökandena anfört mot PFC-metoden, som använts för flödesnedbrytningen.

176 Vad gäller de komplicerade tekniska och ekonomiska bedömningar som gjorts i ett beslut som Acer har fattat följer av rättspraxis att överklagandenämnden inte får begränsa sin kontroll till att avse uppenbart oriktig bedömning, utan överklagandenämnden ska på grundval av ett expertutlåtande från sina ledamöter, pröva om de argument som anförts vid den kan anses visa att de överväganden som detta beslut grundar sig på är felaktiga (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 november 2020, Aquind/ACER, T-735/18, EU:T:2020:542, punkt 69).

177 Tribunalen erinrar i detta avseende om att överklagandenämndens sammansättning uppfyller de nödvändiga kraven för att göra en fullständig prövning av Acers beslut. Att dess ledamöter ska ha erfarenhet av energisektorn beror på att de har, eller borde ha, de tekniska kunskaper som krävs för att göra en ingående prövning av överklagandena. Unionslagstiftaren har avsett att förse överklagandenämnden med den sakkunskap som krävs för att den själv ska kunna göra bedömningar av komplicerade tekniska och ekonomiska sakomständigheter som rör energifrågor (dom av den 9 mars 2023, ACER/Aquind, C-46/21 P, EU:C:2023:182, punkterna 63 och 64).

178 En prövning av huruvida överklagandenämnden gjorde sin prövning i förevarande fall med den intensitet som krävs enligt den rättspraxis som anges i punkt 176 ovan förutsätter emellertid att tribunalen, särskilt mot bakgrund av motiveringen i det angripna beslutet, kan göra en sådan prövning. Tribunalen ska i detta sammanhang ex officio pröva en grund som avser att det angripna beslutet var bristfälligt motiverat, vad gäller den del av det angripna beslutet som avser den PFC-metod som använts för flödesnedbrytning.

179 Tribunalen erinrar i detta avseende om att avsaknad av eller bristande motivering innebär ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter i den mening som avses i artikel 263 FEUF, och utgör en grund avseende tvingande rätt som unionsdomstolarna kan och till och med måste pröva ex officio (se dom av den 9 mars 2023, Les Mousquetaires och ITM Entreprises/kommissionen, C-682/20 P, EU:C:2023:170, punkt 39 och där angiven rättspraxis).

180 Mot bakgrund av det ovan anförda har tribunalen, genom en åtgärd för processledning av den 5 maj 2023, uttryckligen anmodat parterna att uttala sig om ”huruvida den del av det angripna beslutet som avser prövningen av sökandenas kritik av PFC-metoden är tillräcklig”.

181 Det ska dessutom påpekas att enligt fast rättspraxis beror motiveringsskyldighetens omfattning på den aktuella rättsaktens beskaffenhet och på det sammanhang i vilket den antagits. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och därmed kan göra gällande sina rättigheter och bedöma huruvida beslutet är välgrundat och så att unionsdomstolen ges möjlighet att pröva rättsaktens lagenlighet. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 296 FEUF inte ska ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse, utan även utifrån sammanhanget och samtliga rättsregler på det ifrågavarande området (dom av den 2 april 1998, kommissionen/Sytraval och Brink’s France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punkt 63, och dom av den 30 november 2011, Sniace/kommissionen, T-238/09, ej publicerad, EU:T:2011:705, punkt 37).

182 I synnerhet är den som antagit rättsakten inte skyldig att ta ställning till samtliga argument som de berörda personerna har åberopat inför den. Det räcker att den anger de faktiska omständigheter och rättsliga överväganden som är av väsentlig betydelse för rättsaktens systematik (se dom av den 1 juli 2008, Chronopost och La Poste/UFEX m.fl., C-341/06 P och C-342/06 P, EU:C:2008:375, punkt 96 och där angiven rättspraxis).

183 På liknande sätt ska bedömningen av huruvida en motivering är tillräcklig även ske utifrån det intresse av att få förklaringar som de vilka rättsakten är riktad till kan ha. En rättsakt som går någon emot ska följaktligen anses vara tillräckligt motiverad om den har tillkommit i ett sammanhang som är känt för den berörda personen och som gör att denna person har möjlighet att förstå innebörden av den åtgärd som vidtas gentemot vederbörande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juli 2021, kommissionen/Landesbank Baden-Württemberg och CRU, C-584/20 P och C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 104 och där angiven rättspraxis).

184 Tribunalen erinrar även om att motiveringsskyldigheten utgör en väsentlig formföreskrift som ska särskiljas från frågan om motiveringen är välgrundad, vilken ska hänföras till frågan om den omtvistade rättsakten är lagenlig i materiellt hänseende. Motiveringen av ett beslut består i ett formellt angivande av vilka skäl som beslutet grundar sig på. Om dessa skäl innehåller felaktigheter, inverkar detta på beslutets lagenlighet i materiellt hänseende, men inte på motiveringen av beslutet, som kan vara tillräcklig trots att den innehåller felaktiga skäl. Härav följer att invändningar och argument som avser att ifrågasätta den omtvistade rättsaktens lagenlighet i materiellt hänseende saknar verkan om de åberopas till stöd för en grund som avser avsaknad av, eller otillräcklig, motivering (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 mars 2022, kommissionen/Freistaat Bayern m.fl., C-167/19 P och C-171/19 P, EU:C:2022:176, punkt 77, och dom av den 13 maj 2020, Koenig & Bauer/EUIPO (*we're on it*), T-156/19, ej publicerad, EU:T:2020:200, punkt 55 och där angiven rättspraxis).

185 Eftersom överklagandenämnden i förevarande fall, i enlighet med den rättspraxis som angetts ovan i punkterna 176 och 177 ovan, var skyldig att göra en fullständig prövning av beslut nr 30/2020, inbegripet av bedömningar i detta beslut av komplicerade tekniska och ekonomiska sakomständigheter som rör energifrågor, utan att kunna begränsa sig till en kontroll av huruvida det gjorts en uppenbart oriktig bedömning, skulle den motivering som lämnats av överklagandenämnden göra det möjligt för den till vilken det angripna beslutet är riktat att göra gällande sina rättigheter och bedöma huruvida beslutet är välgrundat, och ge unionsdomstolen möjlighet att pröva det angripna beslutet.

186 I avsaknad av en tillräcklig motivering är det nämligen omöjligt för sökandena och tribunalen att pröva huruvida överklagandenämnden faktiskt har prövat de argument som anförts inför den i enlighet med de krav som det erinrats om i punkterna 176 och 177 ovan.

187 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som det finns anledning att pröva den grund som tribunalen tog upp till prövning ex officio avseende motiveringen av det omtvistade beslutet i fråga om den PFC-metod som använts för flödesnedbrytning.

188 I sitt överklagande till överklagandenämnden har sökandena i detalj redogjort för sin kritik mot beslut nr 30/2020. De har hävdat att PFC-metoden var behäftad med flera fel i fråga om utformningen, och att PFC-metoden följaktligen ledde till felaktiga resultat.

189 Sökandena har särskilt kritiserat PFC-metoden för att den inte tog hänsyn till de fysiska förhållandena. Det ska i detta hänseende erinras om att det enligt detta ramregelverk krävdes ett tillvägagångssätt som återspeglar de fysiska förhållandena. Det är nämligen endast ett fysiskt elflöde som kan ge upphov till en överbelastning, och metoden för att dela kostnader kan följaktligen endast fördela kostnaderna för korrigerande åtgärder på de flöden som faktiskt bidrar till överbelastning. Sökandena har emellertid gjort gällande att på grund av ”Kirchhofs lag om minsta motstånd” äger handel med el rum på den kortaste sammanlänkningen mellan produktionspunkten och konsumtionspunkten och detta oberoende av elområdesgränser och oberoende av avtalad elhandel. PFC-metoden bortser emellertid från denna vetenskapliga uppgift och ett utbyte av el mellan en produktionspunkt och en konsumtionspunkt i olika områden är endast tillåtet om det elområde där produktionspunkten är belägen, med beaktande av all konsoliderad avtalad gränsöverskridande handel, har ett positivt nettoresultat och om det elområde där konsumtionsplatsen är belägen, med beaktande av all konsoliderad avtalad gränsöverskridande handel, har ett negativt nettoresultat. Följaktligen skulle PFC-metoden, beroende på nettoresultatet för de berörda elområdena, identifiera interna flöden och ringflöden i stället för att tillåta ett gränsöverskridande flöde. Följaktligen tenderar PFC-metoden, genom att bortse från ”naturliga lagar”, att identifiera ringflöden som i själva verket inte existerar. Slutligen är PFC-metoden inte heller motiverad av överväganden som har samband med den områdesbestämda utformningen av elmarknaden i unionen.

190 Enligt innehållsförteckningen i det angripna beslutet behandlas de frågor om flödesnedbrytning som sökandena tog upp vid överklagandenämnden inom ramen för den ”tredje konsoliderade grunden” i punkterna 407–587 (sidorna 61–87) i det angripna beslutet. Inom ramen för denna ”tredje konsoliderade grund” avser punkterna 407–551 (sidorna 61–81) i det angripna beslutet de nätelement som överför växelström, vilka är föremål för den förevarande grundens första del, medan punkterna 552–587 (sidorna 82–87) i det angripna beslutet avser de nätelement som överför likström, vilka är föremål för den förevarande grundens andra del.

191 Punkterna 588–631 i det angripna beslutet hänför sig däremot, i enlighet med innehållsförteckningen, till den ”fjärde konsoliderade grunden”, avseende överskattning av ringflöden och interna flöden genom att importera elområden, vilken, såsom framgår av relevanta punkter i det angripna beslutet, inte har åberopats av sökandena i förevarande mål, utan av sökanden i målet Polskie sieci elektroenergetyczne/Acer (T-484/21). Under dessa omständigheter ska punkterna 588–631 i det angripna beslutet inte beaktas vid prövningen av huruvida motiveringsskyldigheten har iakttagits, såvida det inte i dessa punkter hänvisas till punkterna 407–551 i det angripna beslutet.

192 Det kan emellertid konstateras att det resonemang som förs i punkterna 407–551 i det angripna beslutet, trots sin längd, inte utgör en motivering som uppfyller de krav som det erinrats om i punkterna 181–183 ovan.

193 För det första visar inte den omständigheten att prövningen av den ”tredje konsoliderade grunden” upptar cirka 150 punkter i det angripna beslutet i sig att det har gjorts en noggrann och utförlig prövning av sökandenas argument vid överklagandenämnden. Att denna del av det angripna beslutet är så lång beror till stor del på det sätt på vilket den är avfattad. Samma fråga behandlas nämligen vid flera tillfällen med avseende på de olika rättsregler eller faktiska omständigheter som åberopas, vilket medför många hänvisningar och upprepningar.

194 Det ska för det andra allmänt påpekas att överklagandenämnden i det angripna beslutet vid flera tillfällen begränsade sig till att göra allmänna påståenden, utan att faktiskt bemöta sökandenas argument, för att därefter, vid den fortsatta prövningen, stödja sig på samma påståenden. Härigenom har överklagandenämnden gett sken av att föra ett utförligt resonemang, men utan att faktiskt bemöta sökandenas argument.

195 Vad för det tredje konkret gäller sökandenas invändning att PFC-metoden inte tar hänsyn till naturliga lagar och således leder till att ett ringflöde identifieras som i själva verket inte existerar, anges kärnan i överklagandenämndens resonemang, såsom Acer har anfört som svar på en skriftlig fråga från tribunalen, i punkterna 421–461 i det angripna beslutet.

196 Tribunalen konstaterar emellertid att punkterna 421–432 (sidorna 65 och 66) i det angripna beslutet, vilka återfinns under underrubriken 3.2 ”Nedbrytning av flöden i [den omtvistade metoden för att dela kostnader]”, vad gäller svaret på sökandenas invändningar, begränsar sig till konstaterandet i punkt 424 (s. 65) att det ”finns flera metoder för flödesnedbrytning”.

197 Punkterna 433–451 (sidorna 66–69) i det angripna beslutet, som återfinns under underrubriken 3.3 ”PFC-metoden bortser från det elektriska avståndet, skapar fiktiva flöden och hindrar följaktligen en rimlig kostnadsfördelning”, begränsar sig, vad gäller svaret på sökandenas invändningar, till vissa allmänna och abstrakta påståenden, utan att egentligen bemöta sökandenas argument.

198 I punkt 437 (s. 67) i det angripna beslutet anges endast att ”avsnitten 3.1 och 3.2 visar att flera metoder för nedbrytning av giltiga flöden samexisterar ur teknisk synvinkel”.

199 Det ska emellertid påpekas att det inom ramen för prövningen av ”avsnitten 3.1 och 3.2” i det angripna beslutet endast konstaterades att det fanns flera metoder för flödesnedbrytning. Överklagandekommittén drog däremot inte några slutsatser om dessa olika metoders ”giltighet”.

200 Det framgår av punkt 439 (s. 67) i det angripna beslutet att överklagandenämnden ansåg att användningen av produktionsfördelningsnycklar inte gjorde PFC-metoden, eller delar av denna, fiktiv. Det tilläggs att användningen av produktionsfördelningsnycklar är ett kännetecken för metoderna för kapacitetsberäkning.

201 Det ska emellertid påpekas att sökandena, inom ramen för en annan invändning som framfördes vid överklagandenämnden, gjorde gällande att produktionsfördelningsnycklarna, just på grund av att de var utformade för att beräkna kapaciteten, inte var lämpade att användas i samband med flödesnedbrytningen. Hänvisningen till användningen av produktionsfördelningsnycklar utgör inte heller något svar på sökandenas argument att PFC-metoden är behäftad med ett fel i fråga om utformningen, eftersom den inte från början tar hänsyn till det elektriska avståndet.

202 I punkt 447 (s. 68) i det angripna beslutet drog överklagandenämnden slutsatsen att den ”inte anser att PFC-metoden grundar sig på fiktiva flöden”.

203 Av de föregående punkterna går det emellertid inte att förstå skälen till varför överklagandenämnden underkände sökandenas kritik att PFC-metoden ledde till en identifiering av ringflöden som i själva verket inte existerade.

204 I punkt 451 (s. 69) i det angripna beslutet drog överklagandenämnden slutsatsen att ”metoden [Full Line Decomposition] (FLD)] inte är en lämplig metod för flödesnedbrytning”.

205 I den mån det är fråga om PFC-metoden, finner tribunalen emellertid att överklagandenämndens argument att FLD-metoden eventuellt inte överensstämmer med uppdelningen av marknaden i elområden inte utgör ett svar på sökandenas argument som har kritiserat PFC-metoden.

206 Även om det medges att resonemanget avseende FLD-metoden ska förstås som ett underförstått svar på de invändningar som sökandena framfört mot PFC-metoden, framgår det inte av detta resonemang varför överklagandenämnden underkände de invändningar som sökandena framfört vid nämnden.

207 I punkt 449 (s. 68) i det angripna beslutet anges att ”det elektriska avståndet … endast kan tillämpas fullt ut i en nodal marknadsmodell” och att ”[o]m en nodal marknadsmodell var den tillämpliga modellen, skulle det emellertid varken finnas några … ringflöden eller något … behov av en flödesnedbrytning”.

208 Den påstådda omöjligheten att ”fullt ut” beakta det elektriska avståndet innebär emellertid inte att det inte är nödvändigt att beakta det elektriska avståndet för att uppnå en korrekt flödesnedbrytning eller att PFC-metoden tar vederbörlig hänsyn till det elektriska avståndet.

209 Det framgår inte heller av det påstående som återges i punkt 207 ovan att PFC-metodens underlåtenhet att beakta det elektriska avståndet som sökandena kritiserat är inneboende i den områdesbestämda modellen som unionens elmarknad bygger på och att denna områdesbestämda modell inte tillåter att det elektriska avståndet beaktas.

210 Punkterna 452–462 (sidorna 69 och 70) i det angripna beslutet, under underrubriken 3.4 ”PFC-metoden strider mot artikel 16.13 [i förordning 2019/943 och principen att ’förorenaren ska betala’]”, innehåller inte heller några uppgifter som gör det möjligt att förstå skälen till att sökandenas invändningar underkändes.

211 I punkt 460 (s. 70) i det angripna beslutet drar överklagandenämnden slutsatsen att ”PFC-metoden … varken är godtycklig eller bygger på felaktiga antaganden. Den bryter på ett korrekt sätt ned de fysiska flödena …”.

212 De föregående punkterna gör det emellertid inte möjligt att förstå skälen till att överklagandenämnden avfärdade sökandenas kritik om att PFC-metoden leder till en identifiering av ringflöden som inte existerar i verkligheten.

213 De föregående punkterna begränsar sig nämligen till enkla påståenden som inte är motiverade och till hänvisningar till tidigare slutsatser som i sig inte grundade sig på något verkligt resonemang.

214 När det gäller svaret på sökandenas invändningar konstateras i punkt 456 (s. 69) i det angripna beslutet endast att ”det framgår av vad som har förklarats i samband med avsnitt 3.3 att PFC-metoden på ett korrekt sätt identifierar skikt av fysiska flöden [och att den] inte grundar sig på fiktiva flöden”. Övriga punkter som föregår slutsatsen i punkt 460 i det angripna beslutet innehåller däremot inte någon uppgift som specifikt besvarar sökandenas invändningar.

215 För det fjärde kan det vidare konstateras att de övriga punkterna i motiveringen till det angripna beslutet inte åtgärdar bristerna i det resonemang som förs i punkterna 421–461 i det angripna beslutet. Detta gäller särskilt punkterna 513–551 (sidorna 76–81) i det angripna beslutet, avseende användningen av produktionsfördelningsnycklar, vilka inte direkt svarar på sökandenas invändningar om att PFC-metoden, i strid med ”naturliga lagar”, leder till att en identifiering av ett

ringflöde som i verkligheten inte existerar. Acer har inte heller under förevarande förfarande, och särskilt som svar på en fråga från tribunalen, preciserat vilka delar av det angripna beslutet som skulle göra det möjligt att åtgärda bristerna i motiveringen av detta beslut.

216 För det femte följer det av den rättspraxis som det erinrats om i punkterna 181–183 ovan att skyldigheten att motivera en rättsakt är anpassad till sammanhanget och den till vilken rättsakten är riktad.

217 Föremålet för sökandenas invändningar är visserligen mycket komplicerat och tekniskt. Dessutom förfogar sökandena, såsom de själva har hävdat, över en hög sakkunskap på detta område.

218 I förevarande fall har det emellertid visat sig att sökandena under hela det förfarande som ledde fram till det angripna beslutet har framfört samma argument som de som underkändes först genom beslut nr 30/2020 och därefter genom det angripna beslutet. Det var följaktligen på grund av avsaknaden av en motivering som gjorde det möjligt för sökandena att förstå skälen till att överklagandenämnden underkände deras invändningar, som de vid tribunalen upprepade samma kritik avseende PFC-metoden som de hade framfört vid nämnden.

219 Det framgår således att även om arten av den fråga som togs upp i det angripna beslutet och sökandenas sakkunskap beaktas, så uppfyller den motivering som lämnats inte de krav som det erinrats om ovan i punkterna 181–183.

220 För det sjätte är den som antagit rättsakten, enligt den rättspraxis som det erinrats om i punkt 182 ovan, inte skyldig att ta ställning till samtliga argument som de berörda parterna har åberopat, eftersom den kan begränsa sig till att ange de omständigheter och rättsliga överväganden som är av väsentlig betydelse för rättsaktens systematik.

221 Såsom konstaterats i punkterna 166 och 167 ovan utgör flödesnedbrytningen ett nödvändigt och viktigt steg inom ramen för fördelningen av kostnaderna för korrigerande åtgärder, eftersom den tillhandahåller indata för en senare kostnadsfördelning. Sökandenas kritik avser dessutom själva utformningen av PFC-metoden. Denna kritik är central i sökandenas argumentation mot den metod för flödesnedbrytning som antogs i beslut nr 30/2020 och skulle, om den var välgrundad, leda till slutsatsen att det angripna beslutet ska ogiltigförklaras, i den del det bekräftade beslut nr 30/2020 i detta avseende.

222 Under dessa omständigheter avsåg sökandenas argument väsentliga delar av det angripna beslutet, med följden att överklagandenämnden var tvungen att bemöta dem för att uppfylla sin motiveringsskyldighet, i enlighet med de krav som det erinrats om ovan i punkterna 181–183.

223 Av detta följer att motiveringen i det angripna beslutet, vad gäller den PFC-metod som använts för flödesnedbrytningen, är ofullständig och otillräcklig och att den således inte gör det möjligt för sökandena att få kännedom om skälen till detta beslut och för tribunalen att pröva beslutet.

224 Det angripna beslutet åsidosätter följaktligen väsentliga formföreskrifter i den mening som avses i artikel 263 FEUF, vilket innebär att det angripna beslutet ska ogiltigförklaras i den del överklagandenämnden i detta beslut, utan tillräcklig motivering, bekräftade den metod för flödesnedbrytning som Acer använde i beslut nr 30/2020.

*Den andra delgrunden avseende behandling av nätelement som överför likström*

225 Eftersom det angripna beslutet ska ogiltigförklaras i den del överklagandenämnden i detta beslut, utan tillräcklig motivering, bekräftade den metod för flödesnedbrytning som Acer tillämpade i beslut nr 30/2020 (se punkt 224 ovan), och då behandlingen av elnätselement som överför likström är kopplad till samma metod för flödesnedbrytning, saknas det, med hänsyn till intresset av en god rättskipning, anledning att även pröva den andra grundens andra del.

***Den tredje grunden avseende fastställandet av toleransnivån***

226 Genom den tredje grunden har sökandena, med stöd av Förbundsrepubliken Tyskland, gjort gällande att fastställandet av en gemensam toleransnivå på 10 procent för ringflödena, som bekräftats i det angripna beslutet, är rättsstridigt.

227 För det första har sökandena gjort gällande att Acer har bortsett från att principen om att förorenaren ska betala endast är tillämplig på ringflöden som överstiger toleransnivån, vilket innebär att den inte kunde motivera en hög toleransnivå.

228 För det andra har sökandena hävdat att toleransnivån för ringflödena inte är resultatet av en ”gedigen teknisk analys”.

229 För det tredje har sökandena gjort gällande att Acer inte var behörig att fastställa en ”egen” tillfällig toleransnivå för ringflödena.

230 För det fjärde har sökandena gjort gällande att Acer åsidosatte artikel 16.8 i förordning 2019/943 när den fastställde toleransnivån för ringflödena till 10 procent.

231 För det femte har sökandena hävdat att Acer tillämpade proportionalitetsprincipen på ett felaktigt sätt.

232 För det sjätte har sökandena gjort gällande att toleransnivån inte bestämdes av elområdesgränsen, såsom krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943.

233 Förbundsrepubliken Tyskland stöder sökandenas argument.

234 Acer har bestritt de argument som sökandena har anfört, som stöds av Förbundsrepubliken Tyskland.

235 Det är utrett att även om det inte föreligger någon strukturell överbelastning är ringflöden oundvikliga i ett starkt sammanflätat och sammanlänkat elnät som fungerar enligt en områdesbestämd modell.

236 Av det skälet är syftet med fastställandet av en toleransnivå för ringflöden att utesluta sådana flöden från fördelningen av de kostnader som uppstått till följd av omdirigering och motköp.

237 Vad gäller fastställandet av toleransnivån föreskrivs följande i artikel 16.13 i förordning 2019/943:

”Vid fördelningen av kostnader för korrigerande åtgärder mellan systemansvariga för överföringssystem ska [nationella] regleringsmyndigheter … fördela kostnaderna … med undantag för

kostnader som orsakas av flöden från interna transaktioner inom elområden som ligger under den förväntade nivån utan strukturell överbelastning i ett elområde.

Den nivån ska analyseras och fastställas gemensamt av alla systemansvariga för överföringssystem i en kapacitetsberäkningsregion för varje enskild elområdesgräns och ska omfattas av godkännande av alla [nationella regleringsmyndigheter] i kapacitetsberäkningsregionen.”

238 För det första följer det av artikel 16.13 i förordning 2019/943 att toleransnivån förutsätter en simulering av den nivå på ringflödena som förväntades utan en strukturell överbelastning.

239 ”Strukturell överbelastning” definieras i artikel 2.6 i förordning 2019/943 som ”överbelastning i överföringssystemet som kan definieras på ett entydigt sätt, som är förutsägbar, geografiskt stabil över tiden och ofta återkommer under normala förhållanden i elkraftsystemet”.

240 För det andra framgår av artikel 16.13 andra stycket i förordning 2019/943 att fastställandet av toleransnivån ska föregås av en analys och att denna analys ska utföras av de systemansvariga för överföringssystemen.

241 För det tredje följer det av samma bestämmelse att toleransnivån ska analyseras och fastställas ”för varje enskild elområdesgräns”.

242 Det är i förevarande fall utrett att de systemansvariga för överföringssystemen inte har gjort den analys som krävs.

243 Det är dessutom utrett att Acer inte heller har gjort någon sådan analys.

244 I detta avseende framgår det av punkt 112 i beslut nr 30/2020 att Acer, i avsaknad av en toleransnivå som analyserats och definierats av de systemansvariga för överföringssystemen och godkänts av de nationella regleringsmyndigheterna i enlighet med artikel 16.13 i förordning 2019/943, undersökte om den var i stånd att genomföra denna analys själv och drog slutsatsen att så inte var fallet, på grund av begränsade resurser, den tid som stod till förfogande och den sakkunskap som krävdes.

245 Det framgår dessutom av skäl 8 i den omtvistade metoden för att dela kostnader och av punkterna 110–114 i beslut nr 30/2020 att Acer i en sådan situation ansåg sig ha rätt att själv fastställa en toleransnivå preliminärt.

246 Det framgår vidare av punkterna 115–122 i beslut nr 30/2020 att Acer fastställde den preliminära toleransnivån för hela regionen Core på ett enhetligt sätt till 10 procent av den maximala kapaciteten för varje nätelement som berörs och sedan fördelade denna nivå lika mellan alla elområden som genererade ringflöden på det berörda nätelementet.

247 I det angripna beslutet ogillade överklagandenämnden, av de skäl som anges i punkterna 909–1077 (sidorna 137–164), punkterna 1210–1221 (sidorna 187–189), och punkterna 1192–1226 (sidorna 187–189) och punkterna 1192–1226 (sidorna 212–218) i det angripna beslutet, Acers invändning mot fastställandet av en preliminär toleransnivå.

248 I detta hänseende framgår det bland annat av punkterna 924–946 (sidorna 140–144), punkterna 1217–1221 (sidorna 187–189) och punkterna 1199–1226 (sidorna 213–218) i det angripna beslutet att Acer utgick från att den var tvungen att fastställa toleransnivån själv, eftersom det enligt Acers mening var nödvändigt att fastställa en sådan nivå för att kunna anta metoden för att dela kostnader.

249 Det framgår för övrigt av samma punkter i det angripna beslutet att Acers fastställande av toleransnivån grundades på en ”noggrann analys”.

250 Det framgår även av dessa delar av det angripna beslutet att överklagandenämnden ansåg att Acer hade rätt, och till och med skyldighet, att själv fastställa en preliminär toleransnivå utan att göra en sådan analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943, i syfte att undvika ett dödläge.

251 I detta avseende betonas i det angripna beslutet den preliminära karaktären av den toleransnivå som Acer har fastställt. Det framgår nämligen av punkt 943 (s. 143) i nämnda beslut att de systemansvariga för överföringssystemen när som helst kan genomföra den analys som krävs och att de nationella regleringsmyndigheterna när som helst kan ersätta den preliminära toleransnivå som fastställts i den omtvistade metoden för att dela kostnader med en definitiv toleransnivå.

252 Mot bakgrund av det anförda ska det prövas huruvida överklagandenämnden, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, i det angripna beslutet kunde anse att Acers fastställande av toleransnivån i den omtvistade metoden för att dela kostnader uppfyllde de krav som följer av artikel 16.13 irordning 2019/943. Om så inte är fallet, ska det prövas huruvida Acer, såsom överklagandenämnden påpekade, i den särskilda situation som föreligger i förevarande mål, ändå kunde grunda sig på en underförstådd behörighet som gjorde det möjligt för Acer att fastställa en toleransnivå på ett annat sätt än vad som föreskrivs i nämnda bestämmelse.

*Iakttagande av kraven enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943*

253 Enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943 ska toleransnivån analyseras och fastställas ”för varje enskild elområdesgräns” och ska motsvara ”den förväntade nivån utan strukturell överbelastning”.

254 För det första ska det undersökas huruvida den metod för att fastställa toleransnivån som Acer tillämpade i den omtvistade metoden för att dela kostnader, som bekräftades genom det omtvistade beslutet, uppfyller kravet på att denna nivå ska analyseras och fastställas ”för varje enskild elområdesgräns”.

255 I detta avseende framgår det av artikel 7.3 och 7.4 i den omtvistade metoden för att dela kostnader att toleransnivån fastställs i två steg.

256 I ett första steg ska en gemensam toleransnivå för hela regionen Core tillämpas på varje nätelement med gränsöverskridande betydelse. Denna gemensamma toleransnivå fastställs till 10 procent av den maximala kapaciteten för det berörda nätelementet.

257 I ett andra steg delas den gemensamma toleransnivån lika, för varje berört nätelement, med antalet elområden i regionen Core från vilka de ringflöden som passerar genom detta nätelement härrör. För det fall att ett elområde inte fullt ut utnyttjar den del av toleransnivån som tilldelats elområdet, fördelas den del som inte utnyttjats sedan lika mellan resterande elområden.

258 Härav följer att toleransnivån för varje nätelement med gränsöverskridande betydelse motsvarar 10 procent av dess maximala kapacitet, delad i lika delar med antalet elområden i regionen Core, från vilka de ringflöden som passerar detta nätelement härrör.

259 Det är riktigt att en sådan fördelning, såsom Acer har hävdat, leder till en individuell toleransnivå för varje elområde och att detta fastställande av toleransnivån följaktligen innebär en viss ”individualisering” av toleransnivån, eftersom denna fastställs på grundval av den individuella maximala kapaciteten för varje relevant nätelement och på grundval av antalet elområden från vilka de ringflöden som passerar genom dessa nätelement härrör.

260 Det kan emellertid konstateras att den ”individualisering” som anges ovan i punkt 259 inte är densamma som föreskrivs i artikel 16.13 andra stycket i förordning 2019/943 med uttrycket ”för varje enskild elområdesgräns”.

261 Det är ostridigt mellan parterna att nivån på ringflödena varierar beroende på elområdenas särdrag, såsom storleken, graden av finmaskighet, andelen inmatad el från förnybara energikällor och antalet gränser i det berörda elområdet. Ringflödets nivå kan således variera från ett elområde till ett annat, på en ”gräns” i den mening som avses i artikel 16.13 i förordning 2019/943, eller till och med på de element som påverkar överbelastningen mellan två elområden. Det är därför som det enligt artikel 16.13 andra stycket i förordning 2019/943 krävs att toleransnivån fastställs på grundval av de berörda elområdenas särdrag och de olika gränserna mellan dessa.

262 Acers fastställande av toleransnivån i det första steget baseras på en enhetlig toleransnivå för alla elområden i regionen Core, med den följden att ingen hänsyn tas till de specifika särdragen hos dessa elområden och gränserna mellan dem.

263 Dessutom tar den ”individualisering” som görs i det andra steget inte heller någon hänsyn till de olika elområdenas särdrag, utan beror enbart på antalet elområden från vilka de ringflöden som passerar genom de relevanta nätelementen härrör. Detsamma gäller vid en senare fördelning av den andel av toleransnivån som inte utnyttjas av ett elområde, mellan de andra elområdena.

264 Härav följer att den toleransnivå som fastställts av Acer inte uppfyller det krav som föreskrivs i artikel 16.13 andra stycket i förordning 2019/943, enligt vilket toleransnivån ska fastställas ”för varje enskild elområdesgräns”.

265 För det andra, vad gäller kravet på att toleransnivån ska motsvara ”den förväntade nivån utan strukturell överbelastning”, är det ostridigt att den analys som normalt krävs för att fastställa den nivå på ringflödet som förväntas utan strukturell överbelastning, vilken föreskrivs i artikel 16.13 första stycket i förordning 2019/943, inte har utförts i förevarande fall.

266 I avsaknad av en sådan analys kan den toleransnivå som Acer fastställt inte uppfylla kravet på att den nivån ska motsvara den nivå på ringflödet som förväntas utan strukturell överbelastning.

267 I detta avseende framgår det av punkterna 958 (s. 145) och 1221 (s. 189) i det angripna beslutet att Acer ansåg att den toleransnivå som Acer hade fastställt motsvarade en situation utan strukturell överbelastning.

268 Det framgår av punkt 115 i beslut 30/2020 och av punkt 223 i svaromålet att Acer frågade de systemansvariga för överföringssystemen om nivån på de ringflöden som förväntades utan strukturell överbelastning. Vissa av de systemansvariga för överföringssystemen angav värden

som varierade mellan 3, 5 och 10 procent, medan andra inte svarade eller angav högre tröskelvärden än 10 procent. Under dessa omständigheter, och om det antas att svaren från de systemansvariga för överföringssystemen påverkats av deras egna intressen, fastställde Acer toleransnivån till 10 procent av den maximala kapaciteten för det berörda nätelementet som ”genomsnittet” av de yttranden som lämnats, såsom detta framgår av punkt 115 i beslut nr 30/2020.

269 Härav följer att fastställandet till 10 procent av den maximala kapaciteten för det berörda nätelementet som gemensam toleransnivå för alla elområden i regionen Core och som ett första steg vid fastställandet av toleransnivån per berört nätelement inte grundar sig på någon analys av toleransnivån utan strukturell överbelastning, såsom föreskrivs i artikel 16.13 första stycket i förordning 2019/943, utan framstår som resultatet av en kompromiss med hänsyn till de olika yttranden som lämnats av de berörda systemansvariga för överföringssystemen.

270 Såsom Acer medgav i punkt 930 (s. 141) i det angripna beslutet förutsätter nämligen den analys som krävs enligt artikel 16.13 första stycket i förordning 2019/943 bland annat en analys av investeringarna i nätet och eventuella omkonfigureringar av elområden för att eliminera strukturella överbelastningar. Acer har emellertid medgett att den inte har gjort någon sådan analys.

271 Under dessa omständigheter är Acers argument att dess fastställande av toleransnivån grundar sig på en ”noggrann analys” verkningslöst, eftersom det vid denna analys under alla omständigheter inte rörde sig om den som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

272 Härav följer att den toleransnivå som fastställts av Acer inte uppfyller kraven i artikel 16.13 i förordning 2019/943, enligt vilka toleransnivån ska motsvara ”den förväntade nivån utan strukturell överbelastning” och ska definieras ”för varje enskild elområdesgräns”.

*Villkoren för erkännande av en underförstådd behörighet*

273 Av ovanstående överväganden framgår att Acers fastställande av toleransnivån inom ramen för den omtvistade metoden för att dela kostnader inte är förenligt med artikel 16.13 i förordning 2019/943.

274 Under dessa omständigheter är frågan huruvida Acer i princip var behörig att själv fastställa en toleransnivå med stöd av artikel 6.10 andra stycket a i förordning 2019/942, såsom framgår av punkt 924 (s. 140) i det angripna beslutet, irrelevant. Denna bestämmelse kan under alla omständigheter inte göra det möjligt för Acer att fastställa en toleransnivå som inte uppfyller kraven i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

275 Det ska därför prövas huruvida Acer, trots dess fastställande av toleransnivån som inte uppfyllde kraven i artikel 16.13 i förordning 2019/943, i den specifika situation som Acer befann sig i, hade en underförstådd behörighet att fastställa en toleransnivå på ett annat sätt än vad som föreskrivs i nämnda bestämmelse.

276 Acer har motiverat sin behörighet att fastställa en toleransnivå med att Acer var tvungen att agera. I avsaknad av den analys av den förväntade toleransnivån utan strukturell överbelastning som skulle ha utförts av de systemansvariga för överföringssystemen, hade Acer, för att undvika ett dödläge, rätt att själv preliminärt fastställa en toleransnivå inom ramen för den omtvistade metoden för att dela kostnader.

277 För det första kan det mot bakgrund av legalitetsprincipen i princip inte godtas att en unionsbyrå, såsom Acer, kan avvika från den rättsliga ram som är tillämplig. Härav följer att Acer i princip inte kunde avvika från artikel 16.13 i förordning 2019/943.

278 För det andra ska det påpekas att Acer, enligt artikel 6.12 b i förordning 2019/942, får ”lämna ett interimistiskt beslut för att säkerställa att … driftsäkerheten skyddas”. Det kan emellertid konstateras att Acer i förevarande fall inte grundade sig på denna bestämmelse för att fastställa toleransnivån. För övrigt kan antagandet av metoden för att dela kostnader under alla omständigheter inte anses nödvändigt för att ”säkerställa att försörjningstryggheten eller driftsäkerheten skyddas” i den mening som avses i artikel 6.12 b i förordning 2019/942. Denna metod syftar nämligen till att fördela kostnaderna för avhjälpande åtgärder och avser inte till att fastställa de avhjälpande åtgärder som ska genomföras för att säkerställa försörjningstryggheten eller driftsäkerheten.

279 Dessutom talar förekomsten av denna bestämmelse och följaktligen möjligheten att, under klart avgränsade omständigheter, anta interimistiska beslut mot att tillerkänna Acer en underförstådd befogenhet att, även preliminärt, fastställa toleransnivån inom ramen för den omtvistade metoden för att dela kostnader på ett annat sätt än det som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

280 För det tredje följer det av rättspraxis att enbart en hänvisning till intresset av effektivitet inte räcker för att skapa en befogenhet till förmån för en unionsbyrå (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 oktober 2019, E-Control/Acer, T-332/17, ej publicerad, EU:T:2019:761, punkt 69). Enbart en hänvisning till intresset av effektivitet kan därför inte vara tillräckligt för att en unionsbyrå ska kunna avvika från den rättsliga ram som är tillämplig.

281 Det kan emellertid inte uteslutas att intresset av effektivitet, under förutsättning att det motsvarar ett verkligt behov av att säkerställa den ändamålsenliga verkan av bestämmelserna i fördragen eller i den berörda förordningen, kan motivera förekomsten av en underförstådd befogenhet att fatta beslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 oktober 2019, E-Control/ACER, T-332/17, ej publicerad, EU:T:2019:761, punkt 69).

282 Det är därför nödvändigt att undersöka om villkoren för att tillerkänna Acer en underförstådd befogenhet i enlighet med denna rättspraxis var uppfyllda i det aktuella fallet.

*Tillerkännande av en underförstådd befogenhet för Acer*

283 I enlighet med den rättspraxis som det erinrats om i punkt 281 ovan är det, för att kontrollera huruvida Acer kunde åberopa en underförstådd befogenhet, nödvändigt att undersöka huruvida tillerkännandet av en sådan befogenhet för Acer motsvarade ett verkligt behov för att säkerställa den ändamålsenliga verkan av de aktuella bestämmelserna.

284 I detta avseende framgår det av punkterna 924–946 (s. 140–144) och punkterna 1206–1220 (s. 214–216) i det angripna beslutet att Acer hävdade att behovet av att anta en metod för att dela kostnader inom den föreskrivna tidsfristen hade inneburit att Acer hade varit tvunget att självt fastställa toleransnivån, trots avsaknaden av den analys som normalt krävs.

285 Vad för det första gäller det behov som åberopats med avseende på tidsplanen, ska det konstateras att Acer i princip visserligen var tvunget att anta en metod för att dela kostnader inom den frist som föreskrivs i artikel 6.12 a i förordning 2019/942 och artikel 9.11 i förordning 2015/1222, det vill säga inom sex månader från och med den 27 mars 2020.

286 Det ska emellertid påpekas att det i unionsrätten inte föreskrivs någon sanktion för det fall att den tidsfrist på sex månader som föreskrivs i artikel 6.12 a i förordning 2019/942 och artikel 9.11 i förordning 2015/1222 överskrids. Det rör sig således inte om en tvingande frist, utan om en vägledande frist.

287 Enligt rättspraxis kan det, när en sådan vägledande frist förekommer, även om det unionsorgan som omfattas av denna frist bör försöka hålla denna, vara nödvändigt för detta organ, bland annat på grund av uppgiftens komplexitet och under förutsättning att medlemsstatens intressen inte skadas, att ha extra tid till sitt förfogande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 januari 2013, Spanien/kommissionen, T-54/11, EU:T:2013:10, punkt 27).

288 Utgångspunkten för Acers resonemang är följaktligen felaktig, eftersom det inte var tvunget att anta en metod för att dela kostnader inom den föreskrivna fristen, det vill säga före den 28 september 2020.

289 Det är vidare ostridigt att analysen av ”den förväntade nivån utan strukturell överbelastning” är komplex och tidskrävande.

290 Det var således i princip möjligt för Acer att ge de systemansvariga för överföringssystem tillräckligt med tid för att utföra den analys som krävs utan att kritiseras för att ha åsidosatt den frist som föreskrivs i artikel 6.12 a i förordning 2019/942 och artikel 9.11 i förordning 2015/1222.

291 Detta gäller särskilt som skyldigheten att fastställa en toleransnivå genom att göra den analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943 inte trädde i kraft förrän den 1 januari 2020.

292 Vid den tidpunkten då de systemansvariga för överföringssystemen i regionen Core lämnade in sitt förslag till metod för att dela kostnader till alla nationella regleringsmyndigheter i den regionen för godkännande, nämligen den 27 mars 2019, hade förordning 2019/943 ännu inte antagits.

293 Det ska i detta avseende konstateras att de möjliga konsekvenserna för tidsplanen för antagandet av metoden för att dela kostnader varken i beslut 30/2020 eller i det angripna beslutet har undersökts mot bakgrund av att skyldigheten att fastställa en toleransnivå och följaktligen att genomföra motsvarande analys inte trädde i kraft förrän den 1 januari 2020.

294 Överklagandenämndens antagande i det angripna beslutet, att det var nödvändigt för Acer att anta den omtvistade metoden för att dela kostnader, utan att kunna invänta den analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943, på grund av den tidsfrist som hade fastställts för Acer i detta avseende, grundas således på en tolkning av regelverket som varken tar hänsyn till att den tidsfrist som Acer ska iaktta är vägledande eller till att de gällande bestämmelserna har ändrats.

295 Enbart en hänvisning till en vägledande tidsfrist för antagandet av Acer av en metod för att dela kostnader räcker följaktligen inte för att visa att det föreligger ett verkligt behov av att säkerställa den ändamålsenliga verkan av de aktuella bestämmelserna.

296 För det andra har Acer motiverat nödvändigheten av att agera med de systemansvarigas underlåtenhet att agera. Det framgår av punkt 955 (s. 145) i det angripna beslutet att Acer har hävdat att de systemansvariga för överföringssystemen inte har kunnat utföra den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943 ”under en period på nästan tre år”.

297 Det ska i detta hänseende erinras om att skyldigheten att fastställa toleransnivån genom att utföra den analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943 inte trädde i kraft förrän den 1 januari 2020.

298 Det ska vidare påpekas att, i motsats till vad Acer har gjort gällande i punkt 926 (s. 140) i det angripna beslutet, ansåg de systemansvariga för överföringssystemen i det förklarande dokument av den 22 februari 2019 som åtföljer förslaget till metod för att dela kostnader av den 27 mars 2019, inte att det var obligatoriskt att fastställa en toleransnivå, utan uppfattade snarare detta som en möjlighet som de kunde välja att utnyttja eller inte.

299 Även om det medges att nödvändigheten av att fastställa en toleransnivå erkändes av de systemansvariga för överföringssystem före antagandet av förordning 2019/943, preciseras i artikel 16.13 i förordning 2019/943 hur toleransnivån ska fastställas, nämligen på grundval av en analys av ”den förväntade nivån [på ringflödet] utan strukturell överbelastning” och ”för varje enskild elområdesgräns”.

300 Acer har emellertid inte hävdat att det före ikraftträdandet av förordning 2019/943 hade fastställts att toleransnivån skulle fastställas på detta sätt.

301 Under dessa omständigheter kunde Acer inte med fog klandra de systemansvariga för överföringssystemen för att inte ha kunnat utföra den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943 ”under en period på nästan tre år”.

302 Denna slutsats påverkas inte heller av de handlingar som Acer ingett under förhandlingen, i syfte att visa att de systemansvariga för överföringssystemen och de nationella regleringsmyndigheterna i regionen Core fortfarande diskuterade hur den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943 ska genomföras.

303 Oberoende av frågan huruvida dessa handlingar kan tillåtas, konstaterar tribunalen att de pågående förhandlingarna, som Acer har åberopat, saknar relevans i förevarande fall.

304 Enligt rättspraxis ska lagenligheten av ett beslut bedömas uteslutande mot bakgrund av de faktiska och rättsliga omständigheter som förelåg vid den tidpunkt då det antogs (se dom av den 27 april 2022, Roos m.fl./parlamentet, T-710/21, T-722/21 och T-723/21, EU:T:2022:262, punkt 211 och där angiven rättspraxis). De omständigheter som Acer har åberopat, som hänför sig till tiden efter det angripna beslutet, kan således inte beaktas vid bedömningen av beslutets lagenlighet.

305 För det tredje har Acer motiverat nödvändigheten av att agera med att de systemansvariga för överföringssystemen inte hade iakttagit den frist som Acer hade fastställt för dem. Acer har i detta avseende anfört att den hade fastställt en frist på fyra månader, från den 18 april till den 20 augusti 2020, för de systemansvariga för överföringssystemen, för genomförande av den analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943 och har tillagt att dessa inte iakttog denna frist.

306 Såsom framgår av punkterna 930 (s. 141), 954 (s. 145) och 1131 (s. 202) i det angripna beslutet ansåg emellertid Acer själv att den analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943 var komplex och tidskrävande.

307 Acer har inte heller visat att den, under den period på fyra månader som den hade fastställt för de systemansvariga för överföringssystem, på ett eller annat sätt hade underlättat arbetet för de systemansvariga för att genomföra den analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

308 Enligt artikel 6.11 i förordning 2019/942, som återspeglar principen om lojalt samarbete i artikel 4.3 FEU, är Acer skyldigt att samråda med de nationella regleringsmyndigheterna och de systemansvariga för överföringssystem när den förbereder ett beslut på grundval av artikel 6.10 i nämnda förordning.

309 Enligt principen om lojalt samarbete och med beaktande av unionslagstiftarens tydliga vilja att svåra men nödvändiga beslut i gränsöverskridande frågor ska kunna fattas enklare och snabbare (dom av den 7 september 2022, BNetzA/Acer, T-631/19, EU:T:2022:509, punkt 46), skulle Acer underlätta för de systemansvariga för överföringssystem och de nationella regleringsmyndigheterna att utarbeta den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943.

310 Under dessa omständigheter kan Acer inte med fog klandra de systemansvariga för överföringssystemen för att inte ha kunnat utföra den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943 inom den föreskrivna fristen, nämligen fyra månader.

311 För det fjärde har Acer även motiverat nödvändigheten av att anta den omtvistade metoden för att dela kostnader utan att kunna invänta den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943 med ytterligare två överväganden.

312 För det första gjorde Acer vid förhandlingen gällande att det var nödvändigt att ge de systemansvariga för överföringssystem tillräckligt med tid efter antagandet av den omtvistade metoden för att dela kostnader, för att göra det möjligt för dem att införa de lösningar som krävs för ett korrekt genomförande av denna.

313 Det ska emellertid påpekas att enligt artikel 13.2 i den omtvistade metoden för att dela kostnader, jämförd med artikel 37.2 i RDCT-metoden var en första etapp av genomförandet av den första av dessa metoder planerad till den 4 juni 2023, medan dess fullständiga genomförande var planerat till den 4 juni 2025.

314 Eftersom det första partiella genomförandet av den omtvistade metoden för att dela kostnader skulle ske endast två och ett halvt år efter det att den hade antagits och den skulle genomföras fullt ut fyra och ett halvt år efter det att den hade antagits, räcker det således inte enbart att åberopa att de systemansvariga för överföringssystemen var tvungna att införa de lösningar som krävdes för ett korrekt genomförande av denna metod, med hänsyn till den mycket långa tidsperiod som föreskrivs för detta genomförande, för att visa att det finns ett verkligt behov av att anta denna metod utan att kunna invänta den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943.

315 För det andra framgår det av punkt 946 (s. 144) i det angripna beslutet att Acer anser att den omtvistade metoden för att dela kostnader måste genomföras samtidigt med RDCT-metoden och ROSC-metoden.

316 I det avseendet räcker det att konstatera att det i förevarande fall inte på något sätt är fråga om att avgöra frågan huruvida Acer hade rätt att föreskriva samma datum för genomförandet av den omtvistade metoden för att dela kostnader, RDCT-metoden och ROSC-metoden, utan snarare att fastställa huruvida Acer kunde anta den omtvistade metoden för att dela kostnader utan att kunna invänta den analys som föreskrivs i artikel 16.13 i förordning 2019/943.

317 Under dessa omständigheter saknar argumentet att det var nödvändigt att genomföra den omtvistade metoden för att dela kostnader, RDCT-metoden och ROSC-metoden samtidigt relevans för frågan om den tidpunkt vid vilken metoden för att dela kostnader skulle antas.

318 Acer kunde följaktligen inte heller motivera nödvändigheten av att agera med att det var nödvändigt att ge de systemansvariga för överföringssystemen tillräckligt med tid för att införa de lösningar som krävdes för ett korrekt genomförande av den omtvistade metoden för att dela kostnader samtidigt med två andra metoder.

319 Härav följer att Acer inte har visat att det var nödvändigt att anta den omtvistade metoden för att dela kostnader utan att kunna invänta den analys som krävs enligt artikel 16.13 i förordning 2019/943.

320 Acer har följaktligen inte visat att det för att säkerställa den ändamålsenliga verkan av de aktuella bestämmelserna fanns ett verkligt behov som motiverade att Acer tillerkändes en underförstådd befogenhet.

321 Under alla omständigheter kan det konstateras att Acers fastställande av toleransnivån inte kan säkerställa den ändamålsenliga verkan av de aktuella bestämmelserna.

322 Detta fastställande av toleransnivån gjorde det visserligen möjligt för Acer att anta den omtvistade metoden för att dela kostnader den 30 november 2020, det vill säga kort efter den frist, som löpte ut den 27 september 2020, som hade fastställts för Acer i detta avseende. Detta gjorde det emellertid inte möjligt att säkerställa den ändamålsenliga verkan av de aktuella materiella bestämmelserna.

323 Den omtvistade metoden för att dela kostnader ska, i enlighet med artikel 74.6 a i förordning 2015/1222, ge incitament till verkningsfulla investeringar i hantering av överbelastningar. Enligt skäl 34 i förordning 2019/943 bör nämnda hantering dessutom ge korrekta ekonomiska signaler till de systemansvariga för överföringssystem och till marknadsaktörerna.

324 Såsom har konstaterats i punkt 272 ovan uppfyller den toleransnivå som har fastställts av Acer, och bekräftats i det angripna beslutet, inte kraven i artikel 16.13 i förordning 2019/943, att toleransnivån ska motsvara ”den förväntade nivån utan strukturell överbelastning” och fastställas ”för varje enskild elområdesgräns”.

325 Under dessa omständigheter kan den omtvistade metoden för att dela kostnader, på grund av detta fastställande av toleransnivån, inte, genom fördelningen av kostnaderna för avhjälpande åtgärder, ge ”korrekta ekonomiska signaler” för investeringar i näten.

326 Vidare ska det även konstateras att den avvägning mellan intresset av att iaktta den tidsfrist som föreskrevs och intresset av att iaktta artikel 16.13 i förordning 2019/943, som Acer uppenbarligen har gjort, inte motiverar fastställandet av en toleransnivå som inte är förenlig med den tillämpliga lagstiftningen.

327 Såsom har understrukits i punkt 286 ovan var den tidsfrist som fastställdes för Acer för att anta en metod för att dela kostnader endast vägledande, vilket innebär att viljan att iaktta denna tidsfrist vid en avvägning inte kan ha företräde framför iakttagandet av de krav som följer av artikel 16.13 i förordning 2019/943.

328 Detta resultat kan inte påverkas av Acers argument att den endast fastställde toleransnivån preliminärt. Fastställandets preliminära karaktär kan nämligen inte på något sätt mildra den överträdelse av den tillämpliga lagstiftningen som Acer och överklagandenämnden har gjort sig skyldiga till.

329 Den omständigheten att fastställandet av toleransnivån endast är preliminärt i rättsligt hänseende gör det emellertid inte möjligt att bortse från Acers underlåtenhet att iaktta den tillämpliga lagstiftningen.

330 Acer kan följaktligen inte motivera sitt tillvägagångssätt att vid avvägningen ge intresset av att den föreskrivna tidsfristen iakttas företräde framför intresset av att kraven i artikel 16.13 i förordning 2019/943 iakttas med att det därav följande ingreppet i regelverket, genom fastställande av en toleransnivå som inte är förenlig med detta regelverk, är preliminärt. Acer kunde vid fastställandet av toleransnivån följaktligen inte grunda sig på en underförstådd befogenhet.

331 Mot bakgrund av det ovan anförda kan konstateras att Acers fastställande av toleransnivån inom ramen för den omtvistade metoden för att dela kostnader, som bekräftades i det angripna beslutet, strider mot artikel 16.13 i förordning 2019/943, eftersom denna nivå varken uppfyller kriteriet att toleransnivån ska motsvara den ”den förväntade nivån utan strukturell överbelastning” eller kriteriet att toleransnivån ska fastställas ”för varje enskild elområdesgräns”. Det framgår vidare av det ovan anförda att Acer inte heller hade rätt att fastställa en toleransnivå på ett annat sätt för att iaktta den tidsfrist som fastställts för Acer för att anta den omtvistade metoden för att dela kostnader.

332 Under dessa omständigheter ska talan bifallas såvitt avser den tredje grunden, utan att det är nödvändigt att pröva de övriga invändningar som sökandena har anfört till stöd för denna grund.

333 I den mån det framgår av prövningen av den andra grundens första del att det angripna beslutet innebär ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter i den mening som avses i artikel 263 FEUF och i den mån den tredje grunden avser en central del av den omtvistade metod för att dela kostnader, som är föremål för det angripna beslutet, kan tribunalen inte ogiltigförklara det angripna beslutet endast delvis.

334 Sökandenas talan ska följaktligen bifallas såvitt avser den andra grundens första del och den tredje grunden och det angripna beslutet ska ogiltigförklaras i den del Acers beslut nr 30/2020 bekräftas och sökandenas begäran i ärende A-001–2021 (konsoliderat) avslås.

### *Huruvida det angripna beslutet ska vidhållas*

335 Enligt artikel 264 andra stycket FEUF får tribunalen, om den anser det nödvändigt, ange vilka verkningar av en ogiltigförklarad rättsakt som ska betraktas som bestående.

336 Som svar på de åtgärder för processledning som hade beslutats av tribunalen har parterna yttrat sig i detta avseende.

337 I förevarande fall har Acer gjort gällande att ogiltigförklaringen av det angripna beslutet och följaktligen av den omtvistade metoden för att dela kostnader kommer att få allvarliga konsekvenser. De systemansvariga för överföringssystemen får bära samtliga kostnader för alla avhjälpande åtgärder som aktiveras på deras nätelement, även om sådana åtgärder har varit nödvändiga på grund av ringflöden från andra elområden. Detta skulle sannolikt leda till att de systemansvariga för överföringssystemen skulle ges ett incitament att begränsa sammanlänkningskapaciteten, vilket skulle leda till högre elkostnader.

338 Av domstolens praxis framgår att det av rättssäkerhetsskäl kan vara motiverat att verkningarna av en rättsakt består, särskilt om de omedelbara verkningarna av att rättsakten ogiltigförklarades skulle leda till allvarliga negativa konsekvenser för de personer som berörs och om den angripna rättsaktens lagenlighet inte har ifrågasatts på grund av rättsaktens syfte eller innehåll, utan på grund av bristande befogenhet hos den som antagit denna eller på grund av åsidosättande av väsentliga formföreskrifter (se dom av den 15 juli 2021, kommissionen/Landesbank Baden-Württemberg och CRU, C-584/20 P och C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 175 och där angiven rättspraxis).

339 I detta hänseende är det för det första viktigt att notera att ogiltigförklaringen av det angripna beslutet bland annat grundas på ett åsidosättande av materiell rätt, nämligen ett åsidosättande av artikel 16.13 andra stycket i förordning nr 2019/943, och inte enbart på ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter.

340 För det andra grundar sig Acers argument på antagandet att den omtvistade metoden för att dela kostnader redan tillämpas.

341 Av parternas svar på tribunalens frågor framgår emellertid att den omtvistade metoden för att dela kostnader som är föremål för det angripna beslutet inte kommer att tillämpas i sin helhet före den 4 juni 2025 och att denna tillämpning, på grund av förseningar, till och med riskerar att skjutas upp ytterligare.

342 Under dessa förhållanden ska rättsverkningarna av en ogiltigförklaring av det angripna beslutet inte begränsas.

**Rättegångskostnader**

343 Enligt artikel 134.1 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

344 Sökandena har yrkat att Acer ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Acer har tappat målet, ska sökandenas yrkande bifallas.

345 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. Förbundsrepubliken Tyskland ska således bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

Tribunalen (tredje avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) **Det beslut som fattats av överklagandenämnden vid Europeiska unionens byrå för samarbete mellan energitillsynsmyndigheter (Acer) den 28 maj 2021, i ärende A-001–2021 (konsoliderat), ogiltigförklaras i den del detta beslut bekräftar Acers beslut nr 30/2020 av den 30 november 2020 om ett förslag från systemansvariga för överföringssystemen för el i den region som omfattar Belgien, Republiken Tjeckien, Tyskland, Frankrike, Kroatien, Luxemburg, Ungern, Nederländerna, Österrike, Polen, Rumänien, Slovenien och Slovakien om beräkningen av den kapacitet som kallas Core, om metoder för att dela kostnader för omdirigering och motköp, och varigenom överklagandenämnden avslår sökandenas begäran i nämnda ärende.**

2) **Acer ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för TenneT TSO GmbH och TenneT TSO BV.**

3) **Förbundsrepubliken Tyskland ska bära sina rättegångskostnader.**

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 25 september 2024.

Underskrifter